

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ DE PSIHLOGIE TRANSPERSONALĂ

– Președinte Prof. univ. dr. Ion Mânzat –

J
P
T

Jurnalul de Psihologie Transpersonală

Nr.5 / 2006

Ψ

ARPT – București 2006

Editor

Asociația Română de Psihologie Transpersonală

Director

Prof.univ.dr.Ion Mânzat
Președinte ARPT

Redactor

Psihosociolog Mdr.Ionel Mohîrță

Consultanți științifici

Prof.univ.dr.Anca Munteanu
Prof.univ.dr.Mariana Caluschi
Prof.univ.dr.Doru Tompea
Prof.univ.dr.Traian D.Stănciulescu
Prof.univ.dr.Tudora Sima
Lector univ.drd.Maria Tănase Mânzat
Psihosociolog Mdr.Ionel Mohîrță

Prof.univ.dr.Charles T.Tart - SUA
Prof.univ.dr.Marc Alain Descamps - Franța
Prof.univ.dr.David Lukoff - SUA
Prof.univ.dr.Wilfried Belschner - Germania
Prof.univ.dr.John Drew - Anglia
Prof.univ.dr.Vladimir Maikov - Rusia

Redacția

Tel. 250.51.91
Tel. 0722285211

Cuprins

- Iubire transpersonală*
Poet Psiholog Ilie Marinescu
(4)
1. EDITORIAL
Psihologia Sinergetică la întâlnire cu Psihologia Transpersonală
Prof.univ.dr. Ion Mânzat
(5)
2. *Inovațiile mișcării transpersonale în psihoterapie*
Prof.univ.dr. Anca Munteanu
(8)
3. *Problema „grea“ a conștiinței*
Psihosociolog Mrd. Ionel Mohîrță
(17)
4. *Conul Superluminic*
Prof. Ion Tudor
(23)
5. *„Sub Rosa“ sau Psihologia Secretului*
Conf. Dr. Ecaterina Hanganu
(31)
6. *Moartea, între pulsiune și dorință*
Lect.univ.dr. Matei Georgescu
(35)
7. *Unde este timpul?*
Psiholog Luminița – Diana Mavropol
(38)
8. *Provocările Psihotronicii*
Col.Dr. Emil Străinu
(40)
9. *Sexul lui Dumnezeu*
Prof. Lucian Iordănescu
(45)
10. *Programul celei de a II –a Conferințe Naționale de Psihologie Umaniste și Transpersonale*
(49)

Iubire transpersonală

*Savanții epocilor triste
Pentru iubire ce-au făcut?
În cercetările holiste
Ei, nu i-au dat nici un tribut!*

*Peratologic așezată
În centrul oricărui atom
Privește cum nevinovată
Ca fluturii se zbate-n om.*

*Ia calea ubicuității
Și universul se îmbracă
În aura Divinității,
Astfel nu va mai fi săracă.*

*Mereu „aici și acum“ este
În solitonul ce vibrează,
Ating iubirile celeste
Și simt cum viața-mi venerează.*

*Ilie Marinescu
Poet - psiholog*

Editorial

Psihologia Sinergetică la întâlnire cu Psihologia Transpersonală

Prof.univ.dr.Ion Mânzat

Încă de la lansarea psihologiei sinergetice, în 1990, arătam că ea este o nouă psihologie, profund umanistă, superioară psihologiei cibernetice și sistemice întrucât se referă la Ființa umană ca la un întreg dinamic și complex în care procesele și acțiunile care țin de *triada trup-psihiism-spirit* lucrează perpetuu „împreună și deodată și unele prin altele, nu unele după altele“. Prin operația de sinergizare psihiismul ca întreg reprezintă mai mult decât suma proceselor psihice. În ce constă surplusul realizat prin sinergizare? Psihiismul capătă o eficiență sporită care este exprimată prin trei atribute: sporește armonicitatea, crește ritmicitatea și se accelerează autoorganizarea psihică.

Din 1990 și până în prezent, cele douăsprezece principii și cele șase operații ale psihologiei sinergetice au fost aplicate benefic în învățare, în dezvoltarea gândirii științifice la elevi și studenți, în psihologia credinței religioase, în abordarea războiului psihologic, în conștiința multidimensională, în conceperea Sinelui ca principal sinergizor al personalității, etc. Două teze de doctorat au fost aplicații ale psihologiei sinergetice și, la fel, cinci lucrări de licență (printre care una la Universitatea Lecco din Italia). În toamna anului 2001 am fost invitat în Italia pentru a preda cursuri de psihologie sinergetică la Universitățile de stat din Milano și Lecco.

Pornesc de la premisa că psihologia transpersonală (PT) actuală poate fi fundamentată psihosinergetic. În cursul meu de PT care a apărut în 2002, la Iași-Editura Cantes, arătam că cele două mari paradigme ale PT americane - paradigma grofiană a transpersonalului abisal și cea wilberiană a transpersonalismului ascensional - numai prin conlucrare sinergică pot descifra împlinirea Sinelui și spiritualitatea.

Este oare posibilă complementarizarea psihologiei sinergetice și a PT?

Răspunsul este afirmativ pentru că ele au în comun: 1. fizica cuantică ca rădăcină comună teoretică și metodologică (cauzalitatea neliniară, noneinsteiniană până la acauzalitate de tip Bohr și apoi Jung-Pauli); 2. ambele se inspiră din izvoare orientale (PT acceptă relația Atman-Brahman ca o posibilă extindere a spiritului în întregul univers; iar ritmicitatea, armonicitatea și autoorganizarea sunt de milenii principale virtuți ale metodei de meditație transcendențială și a tuturor tehnicilor orientale); 3. atât psihologia sinergetică cât și psihologia transpersonală depășesc orientările behavioriste, reflexologice și psihanalitice freudiene care sunt tributare panmaterialismului și militează pentru renașterea spirituală începută de Carl

Gustav Jung. Este o înțelepciune, de două milenii, că *metanoia* (transformarea individului) este „naștere din nou“.

Transformarea psihosinergetică a omului (într-un autentic *Homo sinergeticus*) se întâlnește cu creșterea transpersonală care conduce la posibila apariție a *rețelelor multiple în multiuniversuri* (nu în univers) în care tot mai mulți oameni se transformă, aspiră și respiră împreună și deodată, atât sinergic cât și holotropic. Din perspectivă psihosinergetică pot fi reliefate mai bine potențialele terapeutice ale respirației holotropice. Psihologia sinergetică îi reamintește omului modern că este *cosmotic* (L.Blaga), ceea ce îl obligă să pornească în căutarea unității pierdute. Ori, respirația holotropică este o cale de refacere și de consolidare a unității persoanei.

Din ambele perspective- psihosinergetică și transpersonală - spiritul este cosmotic iar cosmosul este spiritual. Sinele omenesc, conținând sămânța divinității con-centrează, sintetizează creator cosmosul și spiritul. C.G.Jung ne-a arătat că Sinele conține „divinul lăuntric“, iar mai recent Ken Wilber spunea despre Sinele transcendent că este „o rază a divinității“.

Psihologia transpersonală susține că mintea noastră, a fiecăruia, se află în legătură cu universurile altor minți. În termeni comuni, înseamnă că propria ta gândire a absorbit deja o parte din gândirea altor indivizi (părinți, profesori, prieteni, autori de cărți sau de filme, de piese de teatru, etc.) și că tu, la rândul tău, ai contribuit la modelarea gândirii celor din jur. Aceste universuri mintale *intră în rezonanță* și se revarsă în mintea universală și în fluxul infinit al întregii informații. Ken Wilber scria în „Fără granițe“ (p.239): „Copacii, stelele, Soarele și Luna-aceste *obiecte din mediu* fac parte din Sinele nostru real“.

Psihologii transpersonalști (Stanislav Grof, Ken Wilber) se referă la „human mind“ în conexiune cu „universal mind“. Eu aș îndrăzni să afirm că poate fi posibilă sinergia dintre cele două *mind-uri*.

Vreau să mă refer pe scurt la *principiul nonseparabilității particulelor* elaborat de fizicianul francez Bernard d’Espagnat (1973). În conformitate cu acest principiu noneinsteinian, două sisteme fizice care sunt îndepărtate în momentul t_2 , sisteme care au fost în interacțiune într-un moment anterior t_1 , când erau foarte apropiate, vor continua să interacționeze oricât de mare ar fi distanța - în timp și spațiu - dintre ele, prin *influență instantanee*. Altfel spus, sistemele fizice, oricât ar fi de depărtate în spațiu unele de celelalte în prezent, nu sunt de fapt separate dacă au fost în interacțiune în trecut. Parapsihologi contemporani consideră că acest principiu este un argument științific pentru explicarea și susținerea fenomenelor telepatice și telekineze.

Eu îndrăznesc a emite ipoteza extinderii principiului lui d’Espagnat de la „particule“ la spiritele umane. Spiritul fiind viu și sinergic, cu posibilități nelimitate de extindere transpersonală (există cel puțin două forme de conștiință extinsă: transconștiința și conștiința cosmică) înseamnă că poate exista o *nonseparabilitate a conștiințelor umane*, indiferent de distanță (spațială și temporală) dintre ele. Toate conștiințele omenești vii, „comunică“ permanent între ele, chiar dacă se află

la mari distanțe, mai ales dacă au fost apropiate în trecut. Numai așa se explică misterul sincronicității jungiene și performanțele spirituale ale șamanilor.

Rezonanța psihică este un efect important al extinderii transpersonale a psihosinerגיעi până la sinergizarea globală, atât înăuntrul cât și în afara persoanei - prin transcendere și cosmizare. Rezonanța psihică observată și cercetată la *gemeni despărțiți* poate fi extinsă.

Biologul englez Rupert Sheldrake (1985) creează conceptul de *câmp morfogenetic* potrivit căruia dezvoltarea și comportamentul sunt influențate de o realitate mai profundă care se manifestă ca *rezonanță*: dacă un număr critic de „indivizi“ ai unei specii dobândește o anumită însușire sau învață un anumit comportament, ceilalți indivizi ai speciei preiau în mod automat noile calități, chiar și dacă între ei nu există nici un contact demonstrabil în mod convențional. Sheldrake a numit acest „contact de la distanță“ *rezonanță morfologică*.

Așadar rezonanța unică se manifestă pe diverse trepte sau niveluri: nivelul fizic, nivelul biologic și nivelul psihologic.

Ken Wilber (Grație și forță-2000): Scopul principal al meditației - orientală sau occidentală - „este acela de a ne elibera de următoarea iluzie: nu suntem euri separate unele de altele și de Spiritul etern, dar în schimb descoperim că, o dată ce ne-am eliberat de închisoarea individualității, suntem una cu Divinitatea și una cu manifestările ei, într-o manieră perfect atemporală și eternă“. În Upanișade scrie: „În esența subtilă a ființei tale, tot ce există are un Sine. O esență invizibilă și subtilă este Spiritul întregului Univers. Acesta este Adevărul, acesta este Sinele, și tu, tu ești toate acestea“.

Am învățat multe din comunicarea prietenului meu Traian D. Stănculescu care a elogiat virtuțile rezonanței transpersonale. Prof. Ion Moraru în ultima lui carte „Haosul - cosmosul și geniile creatoare“ se referă la *Principiul asocierii ideilor din mai multe creiere*.

Transconștiința umană și conștiința cosmică prin puterea lor de acordare la fluxul fără sfârșit al energiei universale pot uni sinergic conștiințele individuale într-o conștiință nonseparabilă, apropiată de conștiința unitară, fără granițe studiată de Ken Wilber. Extinderea transpersonală a conștiințelor se explică prin universalizarea sinergiei spirituale intra și interindividuale.

Iată doar câteva câmpuri de întâlnire a psihologiei sinergetice cu psihologia transpersonală. Psihologia transpersonală și psihologia sinergetică „împreună și deodată“ sunt mai puternice decât fiecare separat. Mă gândesc la o posibilă psihosinergetică transpersonală.

(Comunicare în plen la a II-a Conferința Națională de Psihologie Umanistă și Transpersonală, București, 20 noiembrie 2005)

Inovațiile mișcării transpersonale în psihoterapie

Prof.univ.dr. Anca Munteanu
Universitatea de Vest din Timișoara

„Folosește-ți lumina din tine ca să-ți regăsești claritatea naturală a privirii”

Lao-tze

Trăim într-o lume somnambulică, decentrată, pârjolită de pragmatism, în care omul este tot mai mult în exil față de sine însuși.

Din fericire, **cunoașterea umană este în plină restaurație**, căci paradigma carteziano-newtoniană, care a dominat olimpian secole de-a rândul, a suferit grave avarii. La orizont se anunță pentru omenire vârsta marelui dezvăț, care debutează cu „sfârșitul certitudinii“, ca să invocăm titlul unei cărți fanion semnată de I.Prigogine (1996). Altfel spus, tot mai multe descoperiri revoluționare din știință impun o nouă ipostază a progresului epistemologic – cea a aproximațiilor succesive, așa cum o postulează G.Chew, prin teoria bootstrap.

Pentru a se imprimăvăra și împlini, **omul contemporan trebuie să reintre în deschiderea voievodală a spiritualității**, ceea ce presupune o profundă metamorfoză interioară, prin care să înțeleagă că nu este doar un „eu încapsulat în piele“ (A.Watts) și că adevărata lui esență este Sinele său transcendent.

Chiar dacă psihologia și psihoterapia, în versiunea ei standard, se mai crampează încă de superstiția defunctă a pozitivismului, **orientarea transpersonală**, sincronizându-și cadența la ritmul suratelor ei de avangardă, **propune autentice dislocări paradigmatiche, deopotrivă în plan conceptual și terapeutic.**

Psihoterapia academică a explodat într-o diversitate pestriță și eclectică de școli concurente, aflate într-o nestinsă rivalitate conceptuală și metodologică, pe care, privindu-le, încerci sentimente de neputință și debusolare, comparabile cu cele pe care Priam, regele Troiei, le-a trăit în fața ruinelor regatului său.

Din start, menționăm că **psihoterapia dominantă se întemeiază pe o viziune mioapă, parcelară asupra conștiinței**, deoarece are în vizor doar starea ei uzuală, obișnuită, în plus extrapolează nelegitim și abuziv asupra întregului ceea ce a descoperit prin studiul părții.

Confiscat de acest lamentabil „etnocentrism“ (M.Harner), conform căruia doar optica lui este valabilă, **clasicismul psihoterapeutic ignora cu seninătate sau recuza cu virulență** provocările revoluționare și deloc confortabile, pe care le propun studiile moderne ale stării transpersonale (sau holotropice, cum le-a denumit S.Grof, 1992).

Evoluând într-un „țarc“ gnoseologic atât de îngust, **problema dimensiunii spirituale a ființei umane este total absentă din această ecuație**, în plus,

tranzitarea de către o persoană a unei stări transpersonale este etichetată ca un puseu psihotic demn, în primul rând, de o energică intervenție farmacologică supresivă.

La antipod, **direcția transpersonală din psihoterapie are ca obiectiv coagulant totalizarea ființei umane, prin redescoperirea și grădinaritul deliberat al dimensiunii sale spirituale.**

Pornind de la asumția că fenomenul conștiinței este multistratificat, adică se prezintă, după cum observa K.Wilber (2005, p.24): „ca o gamă, un spectru, un fel de curcubeu format din numeroase benzi de identități de sine“, ceea ce înseamnă că trebuie defrișate noi teritorii, care aparțin de ordinea înfășurată (implicită) a ființării, despre care vorbea D.Bohm.

Rezultă că perspectiva transpersonală din psihoterapie se întemeiază pe o hartă mai extinsă a psihicului, indiferent de configurația concretă pe care o îmbracă la diverși autori.

Cert este că noua cartografie pe care o propune rezonează major nu numai în plan teoretic, ci și în cel terapeutic, generând importante restructurări, nu doar în psihologie și psihiatrie, ci și în alte câmpuri disciplinare.

Se reiterează, cu acest prilej, **importanța particulară a stărilor holotropice**, nu numai pentru a dezvălui „lumea cea ascunsă în spatele lumii“ (C. Horse, apud. P.Drouot, 2003, p.179), ci și rostul lor în autoexplorare, precum și prețiosul lor potențial tămăduitor.

Mișcarea transpersonală din psihoterapie **rafinează optica noastră despre maladie**, în general și cea psihiatrică, în particular.

Din perspectiva propusă de S.Grof, în mai multe lucrări, **definirea conceptului de sănătate versus cel de boală psihică**, reclamă acceptarea distincției dintre două stiluri existențiale de sine stătătoare, dar complementare: cel hilotropic (orientat spre lume) și cel holotropic (orientat spre totalitate). Orice asimetrie, indiferent încotro înclină talerele balanței, este nocivă, păgubitoare. Concret, dacă ne lăsăm exclusiv în mrejele unui stil de viață hilotropic (chiar dacă nu vom derapa în patologie), virusul insatisfacției ne va contamina inexorabil, iar dacă promovăm doar un mod de viață holotropic, ne atrofiem, fără echivoc, capacitatea de adaptare la lumea cotidiană.

În consecință, sănătatea mentală presupune găsirea bunei moderații între cele două stiluri existențiale. Altfel spus, individul trebuie să-și onoreze plener și responsabil umanitatea, cu tot ce este lumesc în ea, apărându-și certitudinea că este doar o perspectivă unilaterală și perisabilă, care îl invită să deschidă ferestre către un „dincolo“ mai înalt.

După opinia vehiculată de A.M.Fillozat (1990), **orice maladie are un sens** care trebuie dezvoltat într-un dublu registru. Mai întâi, **ea constituie un semnal de alarmă** pentru individ, menit să-l atenționeze că a sfidat cel puțin una dintre nevoile lui fundamentale sau că abilitatea sa de a-și gestiona stresul cotidian, în general, și situațiile de pierdere, în particular, au suferit grave deteriorări.

Mai apoi, **orice maladie reprezintă căutarea unei soluții de compromis** în fața unui status quo ostil și dezagreabil. Cert este că ea perturbă echilibrul

forțelor vitale, obligând individul să-și permită un respiro în goana vieții, pentru a reflecta asupra sensului acesteia, ceea ce deja îl trimite într-un alt registru existențial, cu iz metafizic.

Dar imensele valențe formative ale bolii nu funcționează automat. Ca urmare, dacă individul nu-și însușește lecția, escaladarea simptomelor este iminentă. Dimpotrivă, când bolnavul știe să onoreze mesajul subtil al maladiei, după o inevitabilă etapă regresivă, urmează angajarea pe un versant ascensional.

Tema bolii ca „soluționator de probleme“ este împărtășită și de C.Simonton (apud.F.Capra, 2004). Importantă de menționat este opinia acestuia, o opinie serios instrumentată de bogata sa experiență clinică și anume aceea că boala mentală și cancerul se află într-o relație disjunctivă: cine suferă de o maladie psihiatrică este ferit de cancer și invers.

Inspectând factorii patogenezei, psihoterapia de inspirație transpersonală vehiculează o viziune mai amplă, mai completă, mai profundă. De pildă, **conform grilei lui Grof, contează întreaga noastră istorie psihospirituală,** ceea ce înseamnă că orice tulburare emoțională și psihosomatică are surse multinivelare, nu numai biografice (așa cum susține știința dominantă), ci și surse transbiografice (perinatale și transpersonale). Strălucita intuiție a lui O.Rank (1929), privind traumatismul nașterii a fost astfel consistent blindată prin **argumente** de teren. Așa cum opinează Grof (2002, p. 63), pe baza unei impresionante cazuistici, recoltate prin utilizarea unor psihoterapii empirice (cea psihedelică și respirația holotropică): „nașterea biologică este traumatismul cel mai grav din existența noastră și un eveniment de o importanță psihospirituală absolută“. Ca urmare, tonusul nostru existențial, dar și multe dintre maladiile de care suferim au rădăcini la nivelul perinatal.

Utilizarea anesteziei la naștere, o practică din ce în ce mai uzitată astăzi de către obstetricieni, îi imprimă individului convingerea, chiar la nivel celular, că prin diverse forme de „narcoză“ se poate controla disconfortul și suferința, ceea ce îl predispune la alcoolism și drogomanie.

Interesant de menționat că **amintirile expresive emoționale pentru individ nu sunt arhivate la diversele paliere ale inconștientului sub forma unor engrame izolate, ci a unor „sisteme Coex“** (Grof), adică a unor formațiuni de experiență condensată în jurul unei teme centrale.

Asemenea unui lasou, un sistem Coex înmănușează trăirile aferente temei respective, indiferent de nivelul lor de proveniență: biografic, perinatal sau transpersonal. Mai mult, coagularea unui sistem Coex la un nivel (de pildă, cel transpersonal) creează premise fertile pentru conservarea lui, prin reeditarea temei respective la celelalte două nivele (perinatal și biografic). De pildă, o persoană care a murit în viața anterioară prin sufocare are mai multe șanse să se nască cu circulară de cordon ombilical și ulterior să moară prin înecare.

S-a constatat că un stimul extern, apărut mai mult sau mai puțin intempestiv, pe parcursul unei ședințe de inducere a stării transpersonale, poate antrena ieșirea în arena conștiinței a unor conținuturi similare, conținuturi aferente sistemului Coex corespunzător.

Un merit incontestabil al demersului transpersonal în psihoterapie este relevarea caracterului patogen al traumelor fizice, adică a celor care au primejduit securitatea corporală și implicit viața persoanei în cauză. Este vorba de maladii grave, operații chirurgicale, accidente etc. Ideea este amplu acreditată în concepția grofiană, dar este teoretizată și în scientologia lui R.Hubbard (1950).

Abordarea transpersonală a prilejuit sedimentarea unei imagini mai profunde și mai nuanțate asupra unui spectru nosologic, amplu constelat, prin descoperirea rădăcinilor perinatale și transpersonale ale diverselor afecțiuni: anxietate, fobie, isterie de conversie, nevroză obsesiv-compulsivă, depresie, manie, comportament suicidar, alcoolism, drogomanie, tulburări și devianțe sexuale, psihoze și manifestări psihosomatice (Grof, 2002).

De asemenea, **a fost adus spre cercetare un subiect rău famat în comunitatea academică tradițională, cel al crizelor psihospirituale sau al urgențelor spirituale**, cum au fost ele denumite de Stanislav și Christine Grof. Analizând această problemă, în scopul scientizării ei, prin limpezire conceptuală și asistență terapeutică pe măsură (inclusiv prin crearea unor instituții specializate), se aduce în scenă, spre demolare, o prejudecată obtuză și desuetă a psihiatriei academice, în virtutea căreia sunt catalogate ca psihotice, multe persoane ce experimentează doar o stare neobișnuită de conștiință, adică tranzitează o urgență spirituală care, dacă este abordată cu inspirație, poate prefigura un mirabil proces tămăduitor și evolutiv, de esență superioară.

În caz contrar, mai precis când nu reușește să-și integreze, fără seisme devastatoare, această trăire insolită în existența lui cotidiană, individul eșuează dramatic, îngroșând „ghetoul“ bolnavilor irecuperabili.

„Misticii și schizofrenii, afirmă R.Lang (apud. F.Capra, 2004, p.142), se găsesc în același ocean, dar misticii înoată, pe când schizofrenii se îneacă“.

Rezultă că **psihoterapia de sorginte transpersonală propune restructurări de optică și în abordarea psihozelor funcționale** (deci fără substrat organic), aceste mari enigme din psihopatologia umană, atenționând îndeosebi asupra traumatismului nașterii, dar și asupra unor motive transpersonale, în etiologia lor.

Focusându-ne atenția asupra metodelor pe care mișcarea transpersonală le deține în recuzita ei de intervenție psihoterapeutică, vom formula **câteva dintre postulatele ei definitorii.**

□ Având ca deziderat crucial inducerea unei stări holotropice, terapiile de sorginte transpersonală dețin un avantaj incontestabil, deoarece, ca un autentic „radar interior“, ele vânează simptomele latente și le aduc în scenă, motiv pentru care terapeutul este despovărat de sarcina ingrată și extrem de subiectivă, a identificării lor. La antipod de psihoterapia clasică, intensificarea simptomelor este considerată de bun augur, căci sugerează acroșarea unei formațiuni inconștiente importante, deci o primă redută câștigată pe drumul asanării lor;

□ **Abordarea oricărei maladii reclamă plasarea ei într-un triplu registru: personal, familial și transgenerațional** (A.A.Schützenberger, 1986). Întocmirea unui genosociograme devine indispensabilă pentru reușita psihoterapiei,

deoarece aceasta poate detecta o serie de elemente și coincidențe semnificative în arborele genealogic al pacientului vizat;

□ **Deconspirând limitele unui demers ce uzitează exclusiv de strategii verbale** (și implicit, intelectualizante) care, de multe ori, doar zgârie suprafața problemei, obținând accesul la miezul ei, **se creditează beneficiile incomparabile ale experienței directe**, ce solicită persoana integral și unde schimbul nonverbal și condiția de grup ies în avanscenă. **Pledând pentru cauza terapilor nonverbale**, curentul transpersonal nu aruncă peste bord pe cele verbale, întrucât este vorba de o acțiune complementară, în sensul că tehnicile experiențiale excelează în depistarea izvoarelor perinatale și transpersonale ale tulburărilor emoționale și psihosomatice, pe când tehnicile verbale contribuie la integrarea armonioasă a trăirilor respective în constelația psihologică actuală a persoanei.

Revitalizarea terapilor verbale printr-o „grefă“ de esență spirituală, este nu numai posibilă, ci și acut necesară, așa cum a demonstrat-o strălucit Marc Alain Descamps (2004), prin crearea psihanalizei spiritualiste, adică a unei psihanalize integrale.

□ **Referitor la vindecare, aceasta nu se poate realiza cu adevărat decât apelând la o anamneză de profunzime**, fără limite spațio-temporale, pentru ca, în condițiile curei, individul să-și retrăiască, explicit sau simbolic, dar integral și cu maximă acuratețe, trauma patogenă, traumă ce se poate dezamorsa prin integrarea ei în conștiința actuală a persoanei și care diferă de cea din momentul producerii situației traumatice originare. Așa cum menționează psihiatrul I.Browne (apud.McGee și al., 1984), oricât de dramatică și dureroasă ar fi experiența în sine, nu e vorba de o retraumatizare, deoarece este pentru prima oară când aceasta este trăită până la capăt;

□ Întrucât ființa umană, în integralitatea sa, este dotată cu un potențial înnăscut de autovindecare și evoluție, **terapeutul este doar un suport și un ghid al pacientului, pentru a-l trece de la o identitate inferioară la alta superioară**, sau altfel spus, pentru a-i cataliza procesul de expansiune a conștiinței, proces care mobilizează resurse miraculoase. Demn de menționat este și că relația terapeutică transpersonală înlesnește o evoluție biunivocă, atât a clientului, cât și a terapeutului (B.Wittine, 1989).

Reluând și nuanțând problema, putem afirma, fără echivocuri neliniștitoare, că ameliorarea simptomelor sau deplina lor eradicare este condiționată de lărgirea conștiinței individului în cauză, de înțelegerea esenței sale divine.

Ascensiunea către un nivel superior al conștiinței, capabilă să inducă o metanoia, este un periplu anevoios care, în opinia lui M.A.Descamps (1990), se realizează în succesiunea unui număr de trei etape ale procesului terapeutic: iertarea, fapta și abandonul.

Întrucât nimic nu este mai nociv pentru om decât spectrul afectiv de tonalități joase (resentimente, mânie, ură, ranchiună etc.), **individul angajat într-un demers terapeutic trebuie să înceapă printr-o ucenicie amplă a iertării, o**

iertare triplu constelată: să-i ierți pe ceilalți, care ți-au greșit, să-i ierți pe aceia cărora le-ai făcut rău (sau cred asta despre tine), să te ierți pe tine însuși.

Referitor la studiul faptei, ea presupune deopotrivă să primești și să dăruiești. Pentru racordare, se începe cu fapta primită. Astfel, iubirea de transfer, care rodește implacabil în actul terapeutic, activează cele dintâi surse reparatorii ale persoanei.

Regresând la cauza patogenă, individul se reconstruiește prin acest recurs deliberat, infuzându-se cu energii primaverale, care îl determină să evadeze din carcasa insalubră a egoismului, pentru a se deschide interogativ și responsabil spre ceilalți. Altfel spus, **deplasând centrul de greutate al preocupărilor sale către alții**, își rezolvă și propriile lui probleme.

În fine, ultima etapă presupune **să nu ne rezumăm la această retrospectivă, ci să o rotunjim printr-o perspectivă pe măsură**. Ca urmare, omul trebuie să trimită mereu solii în viitor, ca să-l tatoneze, adică să fie animat de un scop, de un ideal revelator pentru sensul trecerii sale în această viață.

Colaborând „cu forțele luminii, pentru a disipa tenebrele“ (M.A.Descamps, 1990, p.51), el trebuie să descopere holismul ca principiu cardinal de ființare a lumii. Concret, prilejuindu-și o experiență transpersonală, individul poate naviga dincolo de ego-ul său limitativ, pentru a depăși psihologicul și a pătrunde în spațiile pure și evanescente ale spiritualității.

Menținându-ne tot în aria pertinentă de iradiere a lui M.A.Descamps (1990), **se impune distincția dintre un transpersonal orizontal (interpersonal) și unul vertical (metapersonal)**.

Primul implică pasajul de la o persoană la alta, pasaj care reclamă câteva exigențe:

- ♣ înainte de a se îngriji de alții, terapeutul trebuie să se ocupe de sine însuși, să-și cerceteze propriile culise, pentru a-și asana cavernele interioare;
- ♣ munca să fie efectuată fără a aștepta vreo formă de recunoștință, ca să ucenicească iubirea necondiționată;
- ♣ intrarea în spațiul transpersonal presupune practicarea meditației (inclusiv în grup), prin care dobândim centralitatea ființei și descoperim florilegiile inegalabile ale tăcerii, forma cea mai subtilă de comunicare cu sine însuși și cu semenii. În plus, descoperim, pe această cale, celălalt versant al ființei, singurul nemuritor – versantul spiritualității;
- ♣ terapeutul transpersonalist abandonează postura fadă, ternă și cenușie a neutralității afective, pentru a uzita masiv de privilegiile terapiei cu ochii umezi, adică a terapiei brodate cu iubire;
- ♣ plonjarea terapeutului în starea de grație meditativă, când își revelează „nodul causal al ființei sale“ (S.Nacht), îi activează acestuia o inspirație surprinzătoare, care îi fertilizează întreaga maieutică.

Poposind asupra transpersonalului vertical, acesta are o conotație metapersonală, de depășire a individului către un „dincolo“ superior. Developarea lui nuanțată necesită, pe filieră istorică, **acceptarea celor trei moduri de terapie**, care sunt și tot atâtea atitudini fundamentale:

♣ **rezolvarea problemei**, care presupune decriptarea cauzalității sale reale și modificarea ei. Acest mod de psihoterapie este ilustrat de metoda psihanalitică (în diversele sale versiuni);

♣ **depășirea problemei**, prin cucerirea unui plan mai elevat, capabil să dizolve contradicțiile și să le integreze armonios. Prima tentativă este specifică psihosintezei lui Assagioli, iar cea de-a doua este consacrată prin gestaltterapia lui F.Perls. Expresivă pentru viziunea complementaristă, de conciliere a contradicțiilor, este terapia jungiană;

♣ **refuzul problemei** este atitudinea specifică domeniului transpersonal. Această manevră de recuzare a oricărei dificultăți devine posibilă prin glisarea spre un etaj superior, ceea ce echivalează cu o trezire spirituală. Desigur, în această întreprindere, abolirea bruiajului cârcotaș al rațiunii este decisivă, pentru a atinge starea de vid mental. Trecerea spre Sine, prin depășirea Eului, poate derapa în accidente psihiatrice de depersonalizare dacă, în prealabil, Eul nu este suficient de robust și armonios. Calibrarea Eului se realizează **prin trei mecanisme:**

♦ să renunți la iluzia solitudinii, că între tine, ca parte, și restul, ca întreg, există o falie insurmontabilă;

♦ să stopezi morbul acaparării și al posesivității, care te domină suveran, pentru a face loc unei detașări altruiste veritabile;

♦ să nu arestezi conștiința în închisoarea limitată a corpului și Eului tău, pentru a-i îngădui să voiajeze spre alte văzduhuri, în eforul sublim de a se uni cu întregul Univers. Și pentru că realizarea spirituală este îndatorirea supremă a oricărei ființe umane, a rata această șansă se acompaniază cu derapaje fără de număr.

Referitor la **problema calităților necesare unui psihoterapeut de factură transpersonală**, vom creiona suplimentar, pornind de la Vaughan și Walsh (1980, apud.A Raheem, 1987), **câteva exigențe:**

♣ modelarea clientului de către terapeut să se realizeze în consonanță cu bunele tradiții spirituale;

♣ pentru a conduce acest alpinism insolit al pacientului către spiritualitate, terapeutul trebuie să se îngrijească de modelarea spirituală a propriei sale personalități, prin practici adecvate (meditația ocupând un loc privilegiat). Mai apoi, se recomandă să vegheze la bunăstarea corpului său fizic, dar și a celui energetic (întrucât el influențează starea pacientului, inclusiv prin această „albie“ subtilă);

♣ pornind de la premisa majoră că oamenii se diferențiază prioritar între ei după vârsta lor spirituală, terapeutul transpersonalist trebuie să cumuleze, în recuzita sa de intervenție, cunoștințe și practici spiritualiste, dintre cele mai diverse, pentru a alege, dintre acestea, pe acelea care se mulează cel mai firesc la particularitățile individuale ale pacientului său, precum și la afecțiunea de care suferă acesta, având grijă să se lucreze pe întreaga claviatură a pacientului: trup, suflet, spirit;

♣ prezența, în portofoliul său terapeutic, a unor capacități suplimentare (precum cea de a detecta potențialul energetic al clientului, lecturând biocâmpul acestuia), dar și a unor cunoștințe de astrologie, chiromanție, tarot, I Ching etc. , care pot furniza un spor de competență, aplomb și eficacitate;

♣ în fine, pe întregul traseu psihoterapeutic, între cei doi protagoniști trebuie să se construiască un parteneriat profund, elevat, adică o laolaltă așezare în lumină, al cărui ferment esențial este iubirea.

Poposind fugitiv și asupra metodelor și tehnicilor ce fac parte din trusoul amplu asortat al psihoterapiei transpersonale, nu avem intenția de a le inventaria exhaustiv.

Într-o lucrare de notorietate, intitulată „Fără granițe“ (2005), **Ken Wilber consideră că multitudinea terapilor rivale, ce propulsează psihoterapia contemporană, se datorează structurii multinivelare a conștiinței**. Ca urmare, pe măsură ce analizează aceste nivele (derulând ruta care pornește de la supraeu către conștiința supremă), el evocă principalele terapii adecvate fiecărui palier.

J.Rowan (1992), inspectând generic principalele sorturi de psihoterapii, le clasifică în funcție de accesul lor la transpersonal:

- ♣ prima categorie vizează puțin transpersonalul;
- ♣ a doua categorie atinge transpersonalul, dar nu într-o manieră țintită, deliberată;
- ♣ în fine, a treia categorie reunește chiar terapiile transpersonale propriu-zise.

Printre acestea din urmă, câteva și-au asigurat deja perenitatea: terapia analitică jungiană, psihosinteza lui R.Assagioli, terapia psihedelică și cea holotropică ale lui Grof, logoterapia lui V.Frankl, psihoterapia integrală a lui K.Wilber (pe care L.Boggio Gilot o deservește cu har și devoțiune) etc.

Idea forță care se degajă, din acest inventar multicolor de metode, este aceea că **nu trebuie să credităm exclusiv nici una dintre ele**, indiferent cât de olimpiacă este autoritatea părintelui ei. Rezultă că doar personalitatea și afecțiunea concretă a pacientului sunt singurele suverane, canalizându-ne să optăm sapiențial pentru una dintre acestea.

În plus, așa cum recomandă dr.T.Parker (apud. A.Raheem, 1987), **îmbinarea psihoterapiei cu rugăciunea potențează remarcabil eficacitatea intervenției curative**.

Datorită configurației sale aproape sfidător de nonconformistă și exotică, **psihoterapia de croială transpersonală a avut și are parte de torționari împătimiți**, ce provin din cele mai diverse ambarcațiuni ale psihologiei și psihiatriei academice actuale.

Paradoxal, așa cum remarcă S.Grof (apud. F.Capra, 2004), prezența ei în peisajul atât de arborescent și eclectic populat din psihologia și psihoterapia contemporană, sugerează posibilitatea concilierii acestor școli divergente într-o sinteză coerent articulată și viabilă de tip „bootstrap“, deoarece vom înțelege că ele gestionează, de fapt, niveluri diferite ale conștiinței.

Deloc neglijabilă, într-un efort valorizator, este și eficacitatea **oricărei terapii transpersonale la oamenii sănătoși** care, deși nu prezintă nici un simptom clinic manifest, tranzitează un „spleen“ existențial, o depresie noogenică, după expresia suculentă a lui V.Frankl.

Demersul terapeutic transpersonal este inegalabil și în efortul nobil și temerar de pregătire a ființei umane pentru moarte și, respectiv, de asistență complexă a muribunzilor (precum proiectul desfășurat la Spitalul Spring Grove

din Baltimore, pentru uzul bolnavilor de cancer, în fază terminală). Afirmatia se legitimează întrucât, prin expansiunea conștiinței, persoana respectivă va experimenta sensul sacralului, realizând că moartea este doar un pasaj al spiritului său nemuritor către un alt registru existențial și că existența umană nu este doar „fanta de o clipă în perdeaua obturatoare de lumină“ (B.Würtz, 1992, p.2005).

Sintetizând, putem spune că provocarea curentului transpersonal pentru psihologul de astăzi seamănă cu mâna pe care Dumnezeu o întinde spre om, în scena Genezei din Capela Sixtină. Este o simplă invitație, fără crispări inutile și fără ostentație. Este o așteptare tandră, înstelată cu speranță. Este un angajament.

Repere bibliografice

- Assagioli R.** (1994): *Le développement transpersonnel*, Paris, Desclée de Brouwer;
- Boggio Gilot L.** (1997): *Elementi di psicoterapia transpersinale* (cap.XI, p.122-147), Assisi, Cittadela Editrice;
- Capra F.** (2004): *Înțelepciune aparte*, București, Editura Tehnică;
- Descamps Marc Alain** (2004): *La psychanalyse spiritualiste*, Paris, Desclée de Brouwer;
- Descamps M.A., Alfilie L., Nicolescu B.** (1987): *Qu'est-ce que le transpersonnel?*, Paris, Ed.Trismegiste
- Descamps M.A., Cazenave M., Filliozat A.M.** (1990): *Les Psychotherapies Transpersonnelles*, Paris, Ed.Trismegiste;
- Drouot P.** (2003): *Șamanul, fizicianul și misticul*, București, Ed. Humanitas;
- Grof S.** (2002): *Pour une psychologie du futur*, Paris, Ed.Dervy;
- Grof S.** (1983): *Royaumes de l'inconscient humain*, Paris, Ed.du Rocher;
- Grof S.** (1998): *The Cosmic Game*, State University of New York, Gill and Mc Millan Ltd., Dublin;
- Grof S., Bennett Z.** (1992): *Holotropic Mind*, New York, Harper Collins Publishers;
- Metzner R.** (1989): *State of Conciousness and Transpersonal Psychology* (cap.XX, p.329-337), în Valle R.S. și Halling S. (1989), în *Existential-Phenomenological Perspectives in Psychology*, New York, Plenum Press;
- Raheem A.** (1987): *Integrating Body, Psyche and Spirit*, Lover Lake, C.A., Aslan Publishing;
- Schützenberger, A.A.** (1986): *Stress, cancer, liens transgénérationnels*, în *Médecines Nouvelles et psychologies transpersonnelles*, Paris, Ed. De L'Oouvert;
- Walsh R.** (1993): *Due psicologie asiatiche implicazioni gli psicoterapeuti occidentali* (p.177-202), în Boggio-Gilot L. (eds.), *Sofferenza e guarigione*, Assisi, Cittadela Editrice;
- Wilber K.** (2005): *Fără granițe*, București, Elena Francisc Publishing;
- Wittine B.** (1989): *The Emergence of Transpersonal Psychology* (cap.16, p.257-268), în Valle R.S. și Halling S. (1989), în *Existential-Phenomenological Perspectives in Psychology*, New York, Plenum Press;
- Würtz B.** (1992): *New Age*, Timișoara, Ed. de Vest.

(Comunicare în plen la a II-a Conferința Națională de Psihologie Umanistă și Transpersonală, București, 20 noiembrie 2005)

Problema „grea“ a conștiinței

Psihosociolog Ionel Mohîrță

Dați-mi voie să vă prezint opinia mea asupra unei probleme esențiale din psihologie și anume cea definită ca **Problema „grea“ a conștiinței**. Înainte de a aborda problemele atât de complexe ale psihologiei transpersonale va trebui să aducem o rază de lumină în problema conștiinței.

Datele pe care vi le voi înfățișa în această comunicare ar trebui să formeze ele singure obiectul unui curs, pentru că, de bună seamă, este vorba de cea mai importantă dintre toate problemele psihologiei. După cum veți vedea am stabilit mai ales elementele structurale cunoașterii procesării mentale ca atare. Prin urmare, deși râvna dumneavoastră de cercetători ar fi dorit o stăruință mai îndelungată asupra problemelor ce au să urmeze acum, totuși, din punct de vedere al necesității unui curs, puținele lucruri pe care am să vi le spun sunt suficiente ca să încheie un ciclu de cursuri la facultățile de psihologie și medicină.

Iată, prin urmare, ce cred că trebuie să știm, despre problema grea a conștiinței. Conștiința este, fără îndoială, o realitate, dar această realitate poate să fie privită din mai multe puncte de vedere. Conștiința este, în primul rând, o existență oarecare, ceva care ne spune nouă ce este realitatea. Dar conștiința aceasta, care ne spune nouă ce este realitatea, are, pe de o parte, o viață a ei, iar pe de altă parte, o structură a ei. Deci, conștiința poate să fie privită o dată în felul ei de realizare concretă și poate să fie privită, altă dată, în afară de această realizare concretă, în structura ei propriu-zisă. Conștiința este ca linia indicatoare de pe carosabil, ea ne spune ce n-ar trebui să facem, dar nu ne poate împiedica să o facem. „Sigur că știu ce este conștiința“, spunea un înțelept indian punând mâna la inimă, „este ceva micuț și cu trei colțuri care stă liniștit cât timp fac ceea ce este bine, dar începe să se rostogolească producându-mi o mare durere de îndată ce fac răul. Dacă stăruiesc în facerea răului, colțurile încep să se tocească și nu mă mai doare așa de tare.“

Dacă ne întrebăm cum și unde sunt stocate amintirile noastre în creier, vom răspunde că aceste urme de memorie numite *engrame* au o locație specifică undeva în celulele creierului. Cu toate că nimeni nu poate să ne explice din ce este făcută o engramă (dacă este un neuron sau chiar un tip special de moleculă) acest lucru îl învățăm la școală. Aceste urme lăsate de un excitant asupra sistemului nervos nu se pot localiza. Trebuie să fiți surprinși și dumneavoastră, după cum sunt surprinși majoritatea cercetătorilor, de faptul acesta, într-adevăr uimitor, care ne arată că dovezile de existență a engramelor nu există.

Conștiința este extrem de greu de definit științific pentru că este pe de-a-ntregul subiectivă. Din acest motiv, studiul ei a aparținut multă vreme filozofiei și religiei. De curând au intrat în dezbatere și biologia, îndeosebi neurobiologia. Unii dintre ei speră că imaginea cerebrală și citirea electrică a semnalelor creierului vor

dezvălui „corelația neurală a conștiinței“, și chiar se fac progrese în domeniu. Dar încă nu se cunoaște ce anume din activitatea cerebrală ne face să fim conștienți. Cu certitudine nu există vreo zonă a creierului activă când suntem conștienți și pasivă când nu mai suntem.

Chiar și în cazul în care acceptăm (și nu toată lumea o face) că ea s-ar naște din creier, tot mai există probleme. De ce ar trebui ca o masă de neuroni să simtă ceva? De ce nu ar simți inima care se pare că lucrează independent? Pentru că inima are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaște.

Situația a fost botezată „problema grea“ a conștiinței, unii savanți încercând s-o explice numind-o „proprietatea emergentă a rețelelor neuronale active“ adică ceva ce se naște din interacțiunea între neuroni, dar care nu se găsește în aceștia. Oare ne mulțumește că nu putem localiza acum în mileniul III gândul sau conștiința? Desigur, răspunsul este nu.

Dintre teoriile structurale recente ale funcționalismului neural pot fi amintite cele elaborate de Francis Crick și Christof Koch (1992); G. Edelman (1989); Daniel C. Dennett (1996) și Roger Penrose (1994).

Desigur, nimeni nu greșește chiar întotdeauna; chiar și un ceas care stă arată de două ori pe zi ora exactă!

În primele trei cazuri sunt prezentate teoriile structurale neurobiologice, respectiv ele se încadrează în clasa pe care filosoful britanic Ted Honderich o numește a funcționalismului neural. În cazul lui Penrose, ceea ce intervine nou, este schițarea unei teorii care implică funcționarea palierului cuantic-fizic la nivelul citoscheletului neuronilor dintr-o organizare de neuroni.

Honderich afirmă, în mod îndreptățit: „funcționalismul neural nu reprezintă o concepție asupra naturii evenimentului conștient în sine“.

Mentalul, este o noțiune care se referă la minte, procese și stări mentale. Mîntea omului, are un caracter macroscopic. Ea vine în contact, în primul rînd cu realitatea macroscopică, o și construiește, deoarece ansamblurile de particule elementare sau de atomi devin corpuri macroscopice evidente, declarate, numai în prezența corpului omului care le reflectă prin mintea sa. În minte se poate petrece o îmbinare între macroscopic și microscopic cuantic, ca un proces fizic și informațional, foarte specific, care să asigure activitatea integratoare a minții, continuificarea realității externe și interne, fenomenele de intuiție și creativitate, ș.a.

Desigur, nu este suficient să ai o minte bună, trebuie să știi și să o folosești bine. Mîntea este ca și stomacul: important este nu cât intră în el, ci cât ... digerează.

Mîntea este un complex de procese mentale, care se grupează în procesoare mentale precum procesorul mental al limbajului natural, procesoarele mentale ale senzațiilor, ale intelectului, ale sentimentelor, ale voinței, ale memoriei, etc. Fiecare celulă biologică, fie izolată, fie parte a unui organism multicelular, are o activitate de ordin mental, fără a avea o minte deplină care să îmbine toate procesoarele și procesele mentale necesare. Dacă fiecare celulă a corpului uman are procese mentale, atunci mîntea totală a omului este constituită din mîntea creierului sau a

sistemului nervos central plus procesele mentale ale corpului său. Creierul conține mintea, iar corpul conține mintea totală. Nu se poate vorbi atunci de corp și minte, sau creier și minte, ca două entități separate, dar nici identic egale.

Întrebările care s-a pus în ultimii ani privesc natura realității fizice și natura informației din punct de vedere fundamental. Pornind de la ideea că procesele mentale sunt procese informaționale, precum și de la principiul descoperirii acestora pe un suport fizic, au fost trecute în revistă diferitele moduri de procesări informaționale și diferitele suporturi fizice care ar putea interveni în procesarea mentală a informației.

Dar care ar fi suportul fizic al proceselor mentale? Cunoaștem astăzi că modurile de transmitere a informației, vehiculate în literatura de specialitate (prin biomolecule sau mediatori chimici) nu pot garanta integritatea organismului, ele realizându-se prea încet. Deci, va trebui să căutăm în altă parte a corpului uman. Încă din 1968 cercetătorii ruși W.Iniușin și V.Grișenco, de la Universitatea din Kazahstan au dovedit că există un *generator de energie în interiorul fiecărui organism viu, un corp invizibil unificator, fluorescent*. După zeci de experiențe s-a constatat că *acest corp reprezintă o constelație foarte elementară, de tipul plasmei, formată din electroni și protoni și din alte particule ionizante*. El nu este numai un ansamblu de particule, ci este un organism complet și omogen. El funcționează ca un tot. Acest corp produce propriile câmpuri electromagnetice și stă la originea câmpurilor de forță biologică. Acest corp din plasmă biologică este colorat, animat de vibrații constante și posedă propria sa structură spațială. El este polarizat în mod egal, iar în interiorul lui diferitele procese se supun unui plan care le este propriu. S-a constatat totodată că acest corp din plasmă biologică este diferit la fiecare organism, organ, și probabil la fiecare bio-moleculă.

Conform fizicii cuantice, dacă rupi un material în părți din ce în ce mai mici, în cele din urmă atingi un punct în care aceste părți - electroni, protoni, etc.- nu mai păstrează caracteristicile obiectelor. Cu toate că un electron se poate comporta uneori ca și cum ar fi o particulă mică compactă, fizicienii au descoperit că el pur și simplu nu are nici o dimensiune. El se poate comporta ca și undă. Această capacitate cameleonică este comună tuturor particulelor subatomice.

În cercetările sale asupra plasmei, fizicianul David Bohm a constatat că, de îndată ce erau în plasmă, electronii încetau să se comporte ca individualități și începeau să se comporte ca și cum ar fi fost parte a unui întreg mai mare și interconectat. Deși mișcărilor lor individuale păreau întâmplătoare, numere mari de electroni erau capabile să producă efecte care erau surprinzător de bine organizate. Ca un fel de amoebă, plasma se regenera constant și închidea toate impuritățile într-un perete, în același mod în care un organism biologic ar putea înveli o substanță străină într-un chist. Aceste calități organice l-a făcut pe Bohm să afirme că marea de electroni era vie. El a numit aceste mișcări colective ale electronilor, plasmoni. Dar de ce ne referim la plasmă? Pentru că ea deține proprietăți caracteristice sistemelor autoorganizate care sunt creative.

Câmpul energetic uman este holografic. Ca și informația dintr-o hologramă, aceste sisteme electrice ale corpului sunt distribuite global în tot corpul.

De exemplu, activitatea electrică măsurată de un EEG este cea mai puternică în creier, dar o citire a unei EEG poate fi făcută și atașând un electrod la degetul mare al piciorului sau al mâinii. Este mai puternică și are amplitudine mai mare la inimă, dar frecvențele și modelul ei sunt aceleași și oriunde în corp. Ce ne spune asta? Că aceste amplitudini diferite împiedică câmpul energetic să fie o hologramă statică, permițându-i în schimb să fie dinamică și fluidă.

R.Monroe a descoperit că, suntem în esență un „model vibrațional alcătuit din mai multe frecvențe aflate în interacțiune și rezonanță“. Deci suntem în ultimă instanță un fenomen ondulatoriu pe care mintea noastră îl convertește în diferite forme holografice. Aceasta adaugă credibilitate concluziei cercetătoarei V.Hunt care ne spune că: „conștiința noastră este conținută nu în creier, ci într-un câmp plasmatic de energie holografică care se infiltrează și în același timp înconjoară corpul fizic“.

Desigur vă veți întreba ce legătură au aceste lucruri cu psihologia? Ei bine, stimați colegi, pot să vă spun că ele reprezintă pasul necesar pentru a înțelege informația mentală.

Plasând informația psihică la confluența psihologiei cu fizica cuantică avem prilejul să folosim un nou set remarcabil de idei științifice care a început să turbure de curând această imagine a funcționalismului neural. Pe scurt a-și dori să supun atenției dumneavoastră patru fenomene cu profund caracter informațional ce au loc în corpul uman și anume: **lumina, sunetul, solitonul și microgăurile de vierme.**

Aflate la granița dintre materialitate și imaterialitate **lumina și sunetul** reprezintă forțele ce conduc la geneza structurilor mentale dacă urmărim cu atenție argumentele fizicii cuantice. Este îndeajuns să privești un lucru cu atenție pentru ca el să devină interesant.

Informația este încorporată într-un semnificant material, într-un semnal fizic, energetic și radiant. Semnificația semnalului va fi reprezentată de conținutul informațional pe care ea îl poartă, de modul în care sunt produse și susținute anumite vibrații cu frecvențe specifice apte de a excita un receptor oarecare, reflectându-se activ sau pasiv în proprietățile acestuia. Mecanismul transmiterii semnalului îl reprezintă rezonanța. Acest nou model care se prefigurează pornește de la precizarea stării de agregare a informației psihice, a modului de arhivare și conservare a ei și ajunge la transferul de mesaje prin teleportarea unor anumite categorii de unde.

Dacă imaginile poartă cantitatea cea mai mare de informație dintre toate mediile de comunicare, sunetul are calitatea de a fi cea mai expresivă și mai subtilă cale de a transmite informație inducând omului în modul cel mai rapid și eficient, o largă paletă de stări sufletești.

Pe de altă parte, fenomene ca nonlocalitatea, fractalitatea, holografia sau sonoluminiscenta, fenomene catalogate ca informaționale, își pot găsi o explicație pertinentă dacă urmărim cu atenție rezonanța luminii și a sunetului din corpul nostru.

Capacitatea luminii și a sunetului de a forma împreună holograme, arată o modalitate aparte prin care se realizează structuri informaționale tridimensionale. De asemenea transformarea sunetului în lumină în mediu apos, reprezintă un fenomen ce contribuie la semnalul psihic. Și nu în ultimul rând demonstrarea experimentală a diminuării vitezei luminii de tip laser până la oprirea (congelarea) sa în anumite medii coerente (cristalul lichid) ne poate ajuta să recunoaștem memoria organismului, dar și crearea unor unde specifice numite **solitoni**, ce pot reprezenta pulsații conștiente.

Cunoscând dinamica acestor pulsații conștiente, putem înțelege viața pulsatilă informațională responsabilă de comportamentul uman.

Pe de altă parte solitonii sunt folosiți astăzi pentru a descrie comportarea dinamică complexă a sistemelor de unde peste tot în știință: de la hidrodinamică, plasmă și șocul undelor până la optica nonliniară.

Motivul care duce la examinarea detaliată a solitonilor este reprezentat nu numai de faptul că ei joacă un rol în cataliza enzimelor, în cataliza ce are loc la nivelul membranei celulare (Sataric, Zakula, Tuszynski, 1991), în funcționarea mușchilor (Davydov, 1982) sau în potențialul de acțiune a celulei nervoase (Aslanidi & Mornev, 1996) din organismul uman, ci și de faptul că ei joacă un rol esențial în transmiterea informațiilor în cadrul proceselor mentale și în cadrul proceselor de creare a hologramelor ce au loc în ADN (Yakushevich, 2001, Gariaev, 2002). Nu trebuie să ne enervăm pe cei care știu mai multe decât noi; nu e vina lor.

Transportul semnalelor în sistemele vii, în sistemul nervos și în lanțurile de proteine și lipide din țesuturi este reprezentat de efectul solitonic, ce poate consta în raza de răspândire a luminii așa cum rezultă din experimentele lui F.A.Popp. Solitonul colectează și transmite mai departe informațiile din corp ce sunt reprezentate de hologramele sonoluminiscente.

Și în fine căile miraculoase de transmitere a semnalului în organismul uman pot fi **găurile de vierme magnetice** care pot fi privite ca o chintesență a sistemelor vii.

Câmpul magnetic al găurii de vierme furnizează un mecanism cuantic pentru control la distanță observat în cazul comportamentului controlat al celulelor organelor, a nucleului lor la fel ca un model pentru memoria biosistemului. Acest mecanism cuantic este în funcție de momentele cuantice ale supracurenților din gaura de vierme.

Încercând să explice felul în care codul genetic este transformat într-o structură spațială în timpul ontogenezei, cercetătorii au emis ideea conform căreia fiecare secvență ADN corespunde cu o configurație caracteristică a câmpului magnetic al unei găuri de vierme ca și condensare structurală a materiei.

Asemenea găuri de vierme au fost descoperite și la nivelul celulelor corpului nostru, în ADN, de către P.Gariaev demonstrând noi forme a canalelor de comunicare din ADN mai precis de hipercomunicare unde au loc transportul informațiilor spațio-temporale. Moleculele ADN reprezintă în urma acestor cercetări memorii informaționale superconductive, care împachetează așa-

numitele unde non-lineare solitonice care sunt capabile să stocheze și să trimită mai departe informațiile materiale genetice.

În trecut știința a privit codul genetic ca pe ceva static, care se dezvoltă într-un anumit moment al fertilizării și programează organismul urmărind modele rigide. Astăzi se știe că moleculele ADN reprezintă un set de oscilații peste caracteristicile biochimice folosind unde transportoare care se schimbă dinamic și pot stoca și transmite informații. Astfel, ADN-ul poate interacționa de asemenea cu substanța genetică a altui organism, prin canalele de hipercomunicare. Aceasta poate explica apariția unei conștiințe colective.

Și cum cine întrebă nu greșește, ne întrebăm și noi: adică prin cele aproximativ 700 de puncte electrodermice ar putea intra permanent în corp holograme a conștiinței colective reprezentând arhetipurile lui Jung? S-ar putea ca formele cristalelor lichide din membrana celulară să găzduiască inconștientul personal? E posibil ca ideea de constelare a complexelor din abordarea jungiană să aibă realitate fizică? Oare solitonii din ADN reprezintă Eul?

Nu știu deocamdată dar curiozitatea este mama observației.

Prin urmare nu putem găsi soluția referitoare la problema grea a conștiinței dacă nu luăm în considerare și aceste noi idei științifice care demonstrează că fizicul este mult mai apropiat de mental decât chimicul.

Iată câteva cuvinte, foarte puține, poate insuficiente, dar totuși indicatoare, în linii mari, asupra **teoriei conștiinței** și asupra **elementelor** cu care teoria conștiinței are într-adevăr să lucreze. Călătoria, în realitate, se desfășoară înăuntrul nostru. Cel mai bun sfătuitor este inima; cel mai bun învățător este timpul; cea mai bună carte este viața; cel mai bun prieten este Dumnezeu. Conștiința nu este vocea lui Dumnezeu, ci darul lui Dumnezeu.

Cu această ocazie, vreau să-mi exprim satisfacția că am ajuns să vă expun și dumneavoastră o parte din intuiția forțelor mele sufletești. Viața este o problemă complicată și primii o sută de ani sunt și cei mai grei. Când ai început să crezi că pricepi ce se petrece în lume este cazul să te duci să consulți un psihiatru. Dacă întâlnești un om care este de acord cu tine întotdeauna, trebuie să fii cu ochii pe el căci s-ar putea să te mintă și în alte privințe.

Vă mulțumesc pentru răbdarea de a mă asculta și nu vă temeți de viitor, Dumnezeu este deja acolo.

(Comunicare în plen la a II-a Conferința Națională de Psihologie Umanistă și Transpersonală, București, 20 noiembrie 2005)

Conul superluminic

Prof. Ion Tudor

Vreau să vă prezint câteva realizări personale, situate în plan teoretic, care reprezintă rodul strădaniilor mele pe parcursul a 15 ani, ajutate desigur de câteva momente de iluminare, care au reprezentat în egală măsură, tot atâtea jaloane în munca mea solitară, cât mai ales îmbolduri ale continuării acestei munci, atât de necesară definitivării momentelor de inspirație, în creuzetul creației.

Stanislav Grof, părintele psihologiei transpersonale, sublinia că experiențele transpersonale sunt acele experiențe care presupun o expansiune, o extensie a conștiinței, dincolo de frontierele Eului și dincolo de granițele timpului și ale spațiului, percepute conștient.

Așadar, experiențele transpersonale, îl conduc pe om spre trăirea transcenderii, cosmizării și spiritualizării.

Aceste experiențe deschid anumite canale spre și dincolo de un Sine superior.

Ca o sinteză a paradigmelor științei moderne occidentale, am obținut câteva rezultate, care măcar că sunt doar teoretice, sunt remarcabile prin aceea că reprezintă eventuale *porți de trecere* către alte *paliere existențiale*, și de ce nu, spre *alte lumi*.

Vă voi prezenta câteva noțiuni inedite, cum ar fi:

- *planul temporal-frate geamăn cu efectul Hubble (Doppler relativist);*
- *hiperplanul luminic;*
- *conul superluminic - poartă de trecere spre alte lumi ori alte paliere existențiale.*

Teoria la care lucrez din 1989, *planul temporal*, m-a condus la un cadru de referință 5-dimensional, pe scurt 5-D. Când mă refer la continuumul spațio-temporal 5-D nu îl privesc ca pe o simplă extensie a spațiului Minkowski, care este un spațiu-timp de tip 4-D și a cărui eludare și îmbunătățire a fost încercată de Kaluza și continuată de Klein.

El reprezintă și o transcendere de la spațiul-timp uzual (trei dimensiuni spațiale plus una temporală), către un spațiu mai generos pentru știință, cu trei dimensiuni spațiale plus două temporale, aranjate într-un *plan temporal*, care permite considerarea *curbelor* și a *undelor temporale*.

Finalitatea acestui nou tip de spațiu-timp este, așa cum vom vedea un *hipercon*, ce permite viteze superluminice, modalitate evidentă de transcendență, către o lume guvernată de legi pe care, în parte, le-am dedus.

Ele au proprietatea că *trecerea dincolo și înapoi*, este perfect posibilă, înlesnite fiind de o anumită *funcție de transcendență*.

În încercarea lor de a unifica forțele cunoscute într-una singură, epigonii moderni ai teoriei Kaluza-Klein folosesc și astăzi pentru rezolvarea problemei lor o *dimensiune suplimentară*, însă introdusă artificial, numai, pentru a face o așa-zisă Marea Unificare a tuturor Forțelor din natură.

Eu n-am făcut acest lucru, deși cadrul de referință al lucrării mele este un continuum spațio-temporal de tipul 5-D.

Ceea ce face diferența este felul în care a apărut a doua dimensiune temporală.

În teoria mea, cea a doua dimensiune temporală s-a ivit ca rezultat al unor deducții logico-matematice, *nefiind introdusă artificial*. Ea a erupt din magma vulcanului relativist, balaur cu șapte capete neconforme cu alte celebre teorii ale post-modernismului fizicii.

Pentru aceasta închipuiți-vă un laborator și în laborator un om de știință rămas ca *observator* al unei nave (corp, particulă) care părăsește Pământul. Este evident pentru oricine că un referențial, cum ar fi un laborator cu dimensiunile sale, rămâne pe Pământ ca *referențial al observatorului* însoțit de un *timp al observatorului*. Este deasemenea evident că, *un referențial propriu* însoțește nava în mișcare, *însoțită de un timp propriu*.

Este vorba de spațiul Minkowski 4-D cu trei dimensiuni spațiale și una temporală. Este un spațiu abstract cu patru dimensiuni rectangulare două câte două.

Păstrând pentru noi aici pe Pământ un sistem de referință euclidian, privim la nava ce se lansează spre alte zări cosmice purtând cu sine propriul sistem de referință inerțial.

Atracția diferitelor centre de masă din univers face ca nava (corpul, particula) plecate de pe Terra să descrie o mișcare de rototranslație. În contextul mișcării generale din Univers, traiectoria corpului, particulei, ia, măcar la început opțiune pentru o deplasare hiperbolică.

Iată, deci că pentru *observator* mișcarea are loc în cadrul euclidian și pentru *observat* mișcarea are loc în cadru hiperbolic. Aceasta este înlesnită încă de la anul 1768 prin descoperirea matematicianului Johann Lambert, pe care el a numit-o hiperbola dreptunghiulară.

Evadarea navei din câmpul gravitațional terestru poate fi descrisă prin aceeași relativitate einsteineiană în două moduri: euclidian și hiperbolic.

Aceasta asigură echivalența prin transcendență de la geometria obișnuită (euclidiană) la geometria mișcărilor cosmice (hiperbolică).

Transformările de coordonate de la referențialul *observatorului* la referențialul *observatului* se poate face în două moduri: euclidian și hiperbolic. Dar aceste două formalisme exprimă în esență unul și același fenomen: îndepărtarea navei de Pământ. Este naturală atunci echivalența dintre cele două descrieri formale.

Este o transcendere fizică sau spirituală de la lumea pământeană, inertă și grosieră, la lumea inefabilă a vitezelor luminate, iar mai nou demonstrat, superluminate.

Pe de altă parte, așa cum arătam, în continuumul spațiul minkowskian, între două referențiale cu cel puțin un unghi diferit de zero între două dimensiuni, acesta să se păstreze pentru toate dimensiunile, inclusiv pentru cele temporale.

Și pentru că timpii din referențiale sunt concepuți ca rectilinii, am legat *axa timpului observatorului* de *axa timpului propriu* și le-am dat o origine arbitrară, de exemplu punctul plecării navei de pe Pământ.

Așa a luat naștere *planul temporal*, ca fiind un *câmp de vectori temporali cu două dimensiuni*.

Și cum este evident că *planul temporal excede și transcende timpul liniar, ireversibil, tot așa și spațiul plasat în noul cadru temporal, duce la apariția unui spațiu-timp, cu proprietăți exotice*.

Spațiul-timp hiperdimensional descrie generos și generalizează noțiunea deja cunoscută de *singularitate* (gol negru, gaură de vierme, gaură albă).

Corpul în mișcare, spune relativitatea, poate atinge o viteză cel mult egală cu viteza luminii (Einstein).

Păstrând deocamdată această aserțiune, am observat că, la limită, când viteza navei noastre se apropie de viteza luminii, *axa timpului observatorului* devine perpendiculară pe *axa timpului propriu*, erijându-se într-o veritabilă axă de coordonate a planului temporal, axa ordonatelor, axa verticală.

Interesant a fost să descopăr că formula ce leagă cele două axe temporale este chiar formula deplasării spre roșu, adică efectul Hubble (Doppler relativist).

Ca structură, se vădea prin aceasta, că planul temporal este „frate gemăn“ cu acest efect Doppler relativist, bine verificat experimental.

Inițial, a fost constatat efectul Doppler acustic.

Puteți să vă imaginați că sunteți pe un peron. O locomotivă se apropie. Observăm că sunetul sirenei devine mai înalt (ascuțit), adică pe o frecvență mai înaltă, pe măsură ce locomotiva se apropie, ca apoi, îndepărtându-se, sunetul să devină mai jos (grav), adică pe o frecvență mai joasă.

Acesta este efectul Doppler *acustic*.

În analogie, dar la scară cosmică, prin transcendență, o stea care se apropie emite din ce în ce mai spre „albastru“, adică pe o frecvență mai înaltă și când se îndepărtează, steaua emite mai spre „roșu“, adică pe o frecvență mai joasă.

Dar, aceasta se petrece într-un interval de timp foarte mare, prin prisma lungimii unei vieți de om, și de aceea, cu toată viteza extraordinar de mare a luminii provenite de la stea, distanța enormă ne aduce la situația de a vedea steaua așa cum era ea acum cine știe cât timp, poate mii de ani („...și mii de ani i-au trebuit luminii să ne-ajungă...“). Între timp, steaua noastră s-a deplasat din locul unde poate fi văzută, cu cine știe câte mii de ani-lumină.

Din acest unghi de vedere, deplasarea spre roșu a frecvenței emise de stea, este cumva, *urma timpului* care a curs pentru stea.

Și este cumva miraculos, ca noi, călători efemeri, să putem ști unde este o stea cu adevărat, noi cei ce vedem fosta ei imagine, din fostul ei loc pe boltă...

Acesta este un alt exemplu de transcendență, care leagă viziunile noastre de realitatea astronomică.

Și aceasta *grație unei relații simple*, care leagă frecvența stelei-ca oscilator într-o anumită bandă de frecvențe-de perioada de oscilație: $\nu=1/T$ sau invers dacă vrei: $T=1/\nu$.

Cel mai simplu oscilator este unul de natură mecanică, anume pendulul lui Mach, numit și pendul matematic. Într-o perioadă de timp T , acest pendul simplu, se mișcă la dreapta și la stînga de ν ori, ν fiind numită frecvența sau turația oscilației în perioada de timp T , $\nu=1/T$, de exemplu o perioadă dublă implică o turație (frecvență) dublă în perioada veche, etc. *Este, ca și în cazul unui ceas cu pendul, când mărirea numărului de bătăi, corespunde unei scurtări a perioadei de timp dintre două bătăi succesive.*

Văzând atîta intimitate matematică între frecvența și perioada unei oscilații, fie ea chiar și a unei stele, urmărim poza stelei pe cer și ne întrebăm: „ceea ce văd este poziția instantanee a unei stele?” Întrebarea rămîne retorică și poziția finală a stelei noastre o vor vedea poate strănepoții noștri...

Și steaua pe care o urmăream și-a dezvăluit în acel an 1999 secretele...

Această *legătură între frecvența unei unde și perioada sa temporală*, ne arată:

1. *caracterul neliniar al timpului* (curbe temporale);

2. *ciclicitatea datorată și asociată mișcării circulare a timpului* observatorului și proprietăților ondulatorii (*de undă*) ale oscilatorului (sursei de radiație), față de care se face măsurarea și deci *caracterul ondulator al timpului*.

Am ajuns apoi, prin cuplarea spațiului cu planul temporal, la un *hiperplan* unde era posibil de atins, doar viteza luminii, nici mai mult, nici mai puțin și pe care l-am numit *hiperplan luminos*.

Făcînd calcule în acest hiperplan, *am dedus metrica 5-D spațio-temporală, care, culmea, avea aceeași ecuație cu un con, ce se încăpățîna să reiasă din calcule.*

În acest con, adevărată tornadă spațio-temporală, vitezele calculate erau, culmea, numai *supraluminice, conul superluminic plimbîndu-se nestingherit pe axa timpului cosmic.*

Cu scurgerea timpului cosmic, văzut ca *limită a timpului observatorului*, realizam că intrasem pe un teren minat: vitezele erau cel puțin luminice, timpul era absolut, iar curgerea acestuia arăta o mișcare a conului cu vârful său atractor plimbîndu-se pe axa sa.

Sensul mișcării axei timpului observatorului este *levogir* (de la dreapta la stînga), adică invers acelor de ceasornic. Este sensul contrar vieții...și de aici, permanenta luptă cu timpul, pe care o duce întreaga lume vie...

Este lupta celui ce stă și observă, trecerea înceată a celui ce se mișcă aici pe Pămînt (trupul, materia) și trecerea în eternitate a celui ce se mișcă cel puțin luminos, sufletul, singurul capabil de a-și depăși condiția de sclav al gliei.

Pe măsură ce, această veritabilă *limbă de ceas*, parcurge „cadrantul” planului temporal, conul superluminic se înalță și se îngustează, parcurgînd axa *timpului cosmic* (limita luminosă a timpului observatorului, perpendicular pe axa

timpului propriu). *Vârful atractor al conului* pendulează, baleind hiperplanul luminos.

În ritmul de rotație levogiră a limbii de ceas a observatorului, timpul absolut se crează și se distruge. *Trecerea de la spațiul-timp uzual 4-D la spațiul timp absolut 5-D este transcendență pură, de la faptul comun la miracol.*

El pendulează între două sensuri opuse, ale unei drepte perpendiculare pe axa timpului propriu.

Vârful conului se plasează mereu la momentul curent din timpul absolut.

Viteza în con (definită ca raportul înălțime/rază) crește mereu devenind incomensurabilă. Înălțimea acestui con este spațială, iar raza sa are măsură temporală, *deci raportul înălțime/rază are măsura unei viteze.*

Ea are totdeauna măsura unei viteze (Sistemul Internațional de Măsuri și Greutăți de la Sevres).

Conul superluminic, în deplasarea sa pe axa timpului absolut, se îngustează și se înalță în mod infinitezimal, atrăgând particulele fără masă de repaus (fotoni, neutrini) și o mare de informație, cuantificată ca numere cuantice (pătură energetică, moment cinetic orbital, număr cuantic de spin, număr cuantic de dublu spin -Leo Vuyk- etc.).

În con se manifestă o forță ascensională și o altă forță, *schimbătoare*, numită de mine *forță de opoziție-atracție*, după sensul în care acționează și despre al cărei sens am spus că este *schimbător*.

Vitezele în interiorul conului sunt numai superluminice. Dacă notăm viteza luminii cu **c**, distingem următoarele situații de bază:

- $v < c$ implică $F_{ascensional} < F_{opozitie-atractie}$, adică forța ascensională este mai mică, dar cu același sens ca forța de atracție, particulele nu se află măcar în hiperplanul luminos, nicidecum să urce sau să coboare prin con.
- $v = c$ implică $F_{ascensional} = 0$, reprezintă punctul de pornire, care se află în hiperplanul luminos, pe barierele Universului, chiar în vârful atractor al conului. De aici, particula poate să urce sau să coboare prin con.
- v cuprins între **c** și $c\sqrt{2}$ implică $F_{ascensional} < -F_{opozitie-atractie}$, adică forța ascensională este mai mică și cu sens contrar forței de opoziție.
- $v = c\sqrt{2}$ implică $F_{ascensional} = -F_{opozitie-atractie}$, și orice mănunchi fractal sau particulă rămân suspendate între cer și pământ. Au fost fotografiate formațiuni luminescente plutind în preajma corpurilor unor oameni decedați de curând (Ionel Mohîrță, „Vibrația eternă a sufletului“, dr. Baraduc-1907, etc.).
- $v > c\sqrt{2}$ implică $F_{ascensional} > -F_{opozitie-atractie}$, adică forța ascensională depășește forța de opoziție, particula părăsește conul și se înalță spre ceruri încă necunoscute.

Teoretic, acest con superluminic este doar o singularitate, dar ce singularitate: una în stare să explice și o gaură de vierme și un gol negru, drept sărmane cazuri particulare...

Este mai mult o singularitate geometrică, de rang încă teoretic, măcar că la Novosibirsk, în munții Katun s-a filmat un con de dimensiuni kilometrice, care atrăgea formațiuni globulare spre interiorul său și având în comun cu o tornadă meteorologică, cam cât are o cobră cu o amoebă...

Măcar că în religiile orientale se vorbește de centri energetici (chakre), de formă conică...

Măcar că simțirea culorii se face preponderent prin conurile din *fovea centralis* a retinei...

Până și giroscopul are forma unui dublu con...

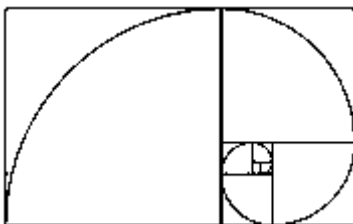
Chiar dacă în munții Retezat s-au fotografiat structuri asemănătoare celor din masivul Katun...

Spiralele logaritmice se întâlnesc destul de des și în natură. De exemplu carcasa unui melc, colții unui elefant sau conurile de pin au formă de spirală.

Urcușul prin hipercon urmează o lege spirală asemănătoare deoarece $t_{\text{observatorului}}$ din planul temporal crește și în același timp se rotește în jurul originii planului temporal, astfel creează:

1. în planul temporal, o spirală plană;
2. induce pe hipercon o spirală ascendentă, precum striațiunile de pe cochilia unui melc dublu conic, ca o clepsidră.

Aceste spirale sunt astfel făcute, încât se bazează pe proporția de aur, Φ , respectându-i legitățile ($\Phi \approx 1,6180339887\dots$).

Spirala (de aur) descrisă de vârful timpului observatorului

Printre altele, am dedus transformările Lorentz din ecuația conului superluminic. Aceasta arată că toate etapele prin care am trecut:

- *planul temporal cu spirala proporției de aur, care se induce din plan în hiperconul supraluminic;*
- *hiperplanul luminos;*
- *conul superluminic;*

admit ca reciprocă, teoria relativității.

Este, așa cum ar spune un matematician, un fel de reciprocă a unei

propoziții în care ipoteza este relativitatea și concluzia este conul superluminic. Este o *verificare teoretică a validității planului temporal și a conului superluminic.*

Este o *trecere înainte și înapoi, care reprezintă un alt gen de transcendență, de la macroscopicul greoi, către lumea obiectelor înfinezimale, microscopice, submicroscopice și a inefabilului proprietăților lor.*

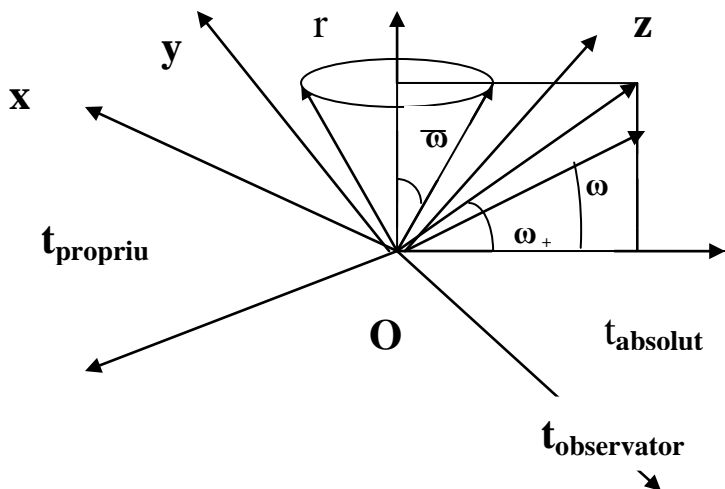
De aceea am făcut apel la *teodoliți, care iau direcția, înălțimea și azimutul oricărui obiect ori microobiect.*

În biologie, savantul german Buehler a descris *centriolii*, situați în nucleul celulei. *Este un exemplu de teodolit cu structură complexă, putând, pe lângă direcție, înălțime și azimut, să măsoare timpul și deci frecvența radiației corespunzătoare aceluși timp.*

Planul temporal este un asemenea teodolit, în două dimensiuni abstracte.

Oricum, un nou tip de știință, structural-fenomenologică (Mihai Drăgănescu - *Inelul lumii materiale, etc.*), se ivește la orizonturile cunoașterii, lăsând intactă speranța avansului științei, atât pe căi raționale, și, iată, mai nou, pe căi spirituale, pentru că, așa cum afirma prof. univ. dr. Ion Mânzat, înțelegerea psihologiei este legată azi, de cunoașterea mecanicii cuantice și a relativității.

Acestea nu micșorează dimensiunea actuală a psihologiei, nu se opun tendințelor sale actuale, ci oferă, iată, aparate noi, aparate cuantice și matematice de explorare a spiritualității umaniste și transpersonale.

Vorbeam, la începutul articolului de față, despre transcendență ca despre o expansiune a conștiinței dincolo de Sine.

Iată obiectele fizice, bogat exemplificate mai sus, la care se adaugă relatările din experiențele N.D.E., golurile negre, găurile de vierme, găurile albe care dau caracterul riguros demonstrativ, în plan teoretic, puternic exemplificate și reprezentate, aducătoare de speranțe în ceea ce caută psihologia transpersonală: posibilitățile de transcendere dincolo de lumea noastră, dincolo chiar de propriul nostru corp, poate încă din timpul viețuirii noastre fizice!

ANEXĂ

Iată și proporția de aur care se insinuează și transcende planul temporal, către hiperconul supraluminic:

$$\Phi = \frac{7}{5} \cdot \frac{\pi}{e}, \text{ unde } \pi \approx 3,14... \text{ și}$$

$$e \approx 2,71...,$$

unde **e** reprezintă baza logaritmului natural, iar **π** este rezultatul împărțirii circumferinței (lungimii oricărui cerc), la diametrul său.

„Sub Rosa“ sau Psihologia Secretului

Conf.univ.dr. Ecaterina Hanganu

„This above all – to thine own self be true,
And it must follow, as the night the day,
Thou canst not be false to any man“.*
W.Shakespeare, *Hamlet* Act 1, Scene 3,77-80

*„Și mai presus de toate, să fii cinstit cu tine însuși;
de-aici, precum urmeaza ziua nopții,
tu nu vei fi cu nimenea fățarnic“.

1.-Creația ca fragmentare.

Creația înseamnă deopotrivă separare și reconstituire a unității. Și fiindcă trăim într-o lume a tendințelor, unde limitele sunt incerte și tind să se piardă una într-alta, ca într-un universal „sfumato“, s-ar putea spune că procesul creației este continuu, creația este permanentă sau – mai bine spus – are loc într-un prezent continuu sau în „eternul prezent“. Ceea ce pentru ochii persoanei „cuibărite“ în energia timpului apare ca proces fragmentat și finit, este din perspectiva divină un proces unic, unitar, continuu. De aceea, pentru conștiința umană, creația apare drept comuniunea perpetuă între două tendințe aparent opuse – tendința de separare și tendința către restabilirea unității, menținute și întreținute de iubirea universală. Traducând în limbaj artistic, jocul tendințelor devine celebrul *sfumato* al surâsului Giocondei, în limbaj filosofic -- „lila“, adică jocul extatic al bucuriei divine în unitate, iar în limbaj matematic – tendințele se numesc probabilități – universul apare fluid, alcătuit din unde de probabilitate, permanent impermanent, deopotrivă corpuscul și undă, fragmentar și unitar. Cuvântul Creator a ordonat haosul, fragmentându-l succesiv, fără alterarea esenței primordiale - așa cum relevă cunoașterea mistică dintotdeauna și cum confirmă fizica non-lineară actuală (în teoria fractalilor).

Trăim într-o lume fragmentată prin „granițe“ impuse de însuși procesul creației.

Noi înșine suntem „fragmentați“ prin granițele pe care ni le construim în noi înșine, iar evoluția spirituală reprezintă procesul de „ștergere a granițelor“ către conștiința unitară (Ken Wilber). Adam a fost, la rândul lui, chemat să identifice elementele (fragmentele) interioare ale creației (a numit animalele...), să le stăpânească și să se bucure de ele – dar NU să le creeze, deci NU să fragmenteze mai departe creația. Apoi, el a fost tentat să obțină și discernământul, să cunoască și să separe binele de rău, asumându-și astfel atributul caracteristic al Creatorului.

Păcatul originar ar putea fi interpretat în felul acesta și drept continuarea procesului de delimitare dincolo de ceea ce trebuia să fie accesibil omului, deci accentuarea fragmentării creației. Cel care fragmentează mai mult decât necesar este însă Îngerul care nu a vrut să se supună Lui Dumnezeu. Adică, fragmentarea reprezintă modalitatea de ordonare a haosului, de naștere a creației din haos și de susținere în continuare a creației: Dumnezeu a dorit, prin ascultare și supunere în armonie, unitatea creației în diversitate (de altfel, fizica fractalilor exprimă științific intuiția pe care inițiatii tuturor religiilor au avut-o din vremi imemorabile). Și tot conform fizicii actuale, suplimentarea fragmentării induce dizarmonie. În Creație, au intervenit cei doi „fragmentatori“ dizarmonici: protopărinții, prin curiozitate și slăbiciune în fața dorinței și Îngerul căzut, prin revoltă, nesupunere, invidie față de om. Această „fragmentare“ a însemnat însă și dorința de separare față de creator.

În continuare, istoria omenirii pendulează între cele două atitudini: dorința de unitate și slăbiciunea „fragmentării“, nostalgia divinului și tentația păcatului.

2.-Secretul ca fragmentare.

„Secretul“ înseamnă înainte de toate separare, fragmentare, (auto)excludere.

Etimologic, este interesant de urmărit familia substantivului/adjectivului „secret“: verbul este „secerno,-ere,-crevi,-cretum“(lb.latină)= a alege, a pune deoparte, a despărți; de aici: „secretio-onis“=înțelesul inițial este „ceea ce se desparte dintr-un tot“; „secreto“=adv.=în parte, în taină, fără zgomot; „secretum,-i“ = subst.=loc retras, singurătate; etc. Conștiința și voința sunt premisele existenței secretului iar consecința secretului este separarea. Dar, ca orice atitudine, și „secretul“ are chipul lui Ianus: adică, doua fețe: aceea care separă și aceea care unește: separă pe cei care au secrete de toți ceilalți și-i unește între ei.

Considerând ființa umană sub cele trei aspecte: ca individualitate; ca ființă socială; ca existență cosmică, s-ar putea afirma: ca individ, omul nu poate avea secrete față de el însuși: ar fi un nonsens. Numai că o conștiință și o voință superioară țin secret față de om mecanismul și finalitatea propriei vieți: conștiința și voința Creatorului. Ca ființă socială, omul își bazează întreaga activitate pe existența secretului și acceptarea implicită a caracterului său ambivalent. Ca ființă cosmică, omul nu poate avea „secrete“ față de Creatorul său. Sacramentul spovezii nuanțează însă fenomenul: Creatorul știe, dar așteaptă de la om recunoașterea propriilor fapte pentru reinstaurarea ordinii divine în conștiința omului, și implicit, unitatea acestuia și unitatea conștiinței a omului cu Creatorul.

3.-Aspecte și consecințe ale secretului.

Există două situații particulare care relevă aspectul predominant negativ al secretului: în familie și în practica spirituală. În familie, secretul este echivalentul minciunii, iar în practica spirituală, secretul este echivalentul sacrilegiului. Secretul fragmentează. Secretul destramă și separă. În familie, erodează progresiv senzația de pace, de confort spiritual, de protecție și bucurie care (cel puțin teoretic) este definitorie pentru relațiile de familie. În practica spirituală, marturisirea incompletă, „secretul“ față de divinitate atrage anularea spovezii. În ambele situații, secretul creează singurătate. Și o amplifică. După „căderea în păcat“

părinții noștri „se ascund“ de Domnul, fiindcă „s-au văzut goi“. Or, a te ascunde de Creator înseamnă o veșnicie de singurătate. Cain „ține secretă“ uciderea propriului frate față de Creator, pe care-L și înfruntă cu insolență. Singurătatea plină de teamă sau/și agresivitate a secretului avea să marcheze de altfel istoria omenirii – deși în ochii Creatorului nimic nu este ascuns, nici chiar „secretul“ trădării lui Iuda („du-te și împlinește ce ai de făcut“ îi spune Iisus).

Am fi tentați să credem că există „secrete bune“, secrete făcute „să protejeze“ (de exemplu, de invidie, de suspiciuni etc.), secrete „pioase“, secrete „din respect“ etc. – Oricum, cei care protejează un secret devin sclavii lui, adică „sunt zidiți“ în acel secret, care le limitează libertatea de expresie, de mișcare, o dată cu starea de confort față de cei din jur. A păstra un secret echivalează cu a-i socoti primejdioși sau cel puțin ostili pe toți ceilalți. E drept că îngerii au fost creați în tăcere și singurătate (înainte de prima rostire a Lui Dumnezeu) adică „în secret“, „în taină divină“ – și cine știe?! poate că de aceea unul a devenit orgolios, plin de revoltă față de Creator și de invidie față de omul pe care, creat din cuvânt, îl socotea inferior. Poate că Îngerul a „căzut“ fiindcă taina cerească a fost prea mare pentru el, ca s-o păstreze și ca să i se supună...

Și totuși, există un secret cosmic, deopotrivă uman și divin: relația dintre fiecare creatură și Creatorul său. Este singurul secret care nu „zidește“ ființa, ci îi amplifică libertatea până la identificare cu Dumnezeu. Este secretul propriei existențe: Sinele divin, unul și același în corp și în cosmos, adică scânteia divină din noi – și este „secret“, fiindcă pentru fiecare divinitatea se relevă într-un alt mod și fiecare are o relație strict personală cu Dumnezeu relevat ca persoană. Iar acesta este cu adevărat secret, fiindcă experiența revelării este inexprimabilă și chiar dacă poate fi sugerată verbal și „transmisibilă“ la nivel „transverbal“, fiecare o percepe într-un mod strict personal. Este singurul „secret“ care nu separă și nu fragmentează ci unește ființa umană deopotrivă pe plan individual, asigurându-i coerența psiho-spirituală, pe plan social și la nivel cosmic.

Altfel, orice secret fragmentează, separă, destramă, creează singurătate și ostilitate. Adică, secretul creează diversitate fără unitate și fără Dumnezeu – și rezultă pustiul care ne înconjoară.

4. De ce „secretul“? Cauzele acestui tip de comportament sunt diverse și mai ales, divers nuanțate:

- dorința de autoafirmare și în consecință, creșterea stimei de sine: a avea un secret „te face interesant“ (ca într-un joc de copii: „ghici ce am în pumnul gol?“);
- dorința de afecțiune, afirmare și mai ales, de obținere a unor avantaje din partea unei persoane sau a unui grup defavorizat (secretul acordă coeziune, semnificație socială, compasiune/afecțiune internă și din partea anturajului); în această categorie se înscrie și șantajul;
- teama de consecințele actului ținut secret: invidia, dorința de imitare sau dimpotrivă, oprobiul anturajului, cu eventuale consecințe sociale;
- discreția

- teama de baraje reale sau imaginare în împlinirea actului propus: „vorba ucide fapta“;
- protecția propriei „libertăți“ de acțiune („nu depind de nimeni, am propriul meu univers, unde nu intră nimeni“): paradoxal, se aseamănă mai mult cu atitudinea infantilă descrisă mai sus decât cu maturitatea „libertății“;
- magia numelui: prin rezonanță ocultă, cel care cunoaște numele cuiva devine stăpânul aceluia;

5.-Alte înțelegeri.

Oricare ar fi însă motivația aparentă, secretul încătușează, taie punțile cu exteriorul, iar în interior „minează“ celelalte preocupări și ajunge să devină el însuși esența persoanei, grupului sau actului exercitat, lucrului, fenomenului etc. În felul acesta s-a ajuns la alte două sensuri, mai mult sau mai puțin pozitive, ale cuvântului „secret“:

- act care asigură succesul („secretul reușitei este...“);
- esența unui fenomen, act, lucru, persoane etc. („secretul Aspirinei Bayer este...“);

6.-Modalități de prezentare a secretului.

Pare un paradox, dar secretele există ca să fie dezvăluite: mai întâi, între membrii aceluiași grup, apoi în cercuri din ce în ce mai largi, până devine un „secret“ a la Polichinelle (o cocoasă care nu poate fi ascunsă, fiindcă o vede/o știe toată lumea). Un secret nu are valoare decât dacă este cunoscut și nu devine fascinant decât dacă există interdicția răspândirii lui. Întreaga simbolică, gesturile, cuvintele, sunetele, apelul la senzații gustative sau olfactive particulare, chiar și arta, mitologia etc. nu constituie decât modalități de ocultare și dezvăluire a unor secrete. Pe tavanul confesionalului se desena un trandafir ca simbol al tăcerii, al secretului (mărturisirile erau făcute „sub rosa“ – sub jurământul secretului).

7.- Secret, taină, mister.

Termenul de „secret“ are înțeles general, conotații deopotrivă pozitive și negative dar cu o oarecare neutralitate, detașare din partea vorbitorului. „Taina“ presupune participare afectivă, profunzime și conotații ample filosofic-religioase. Termenul de „mister“ adâncește „secretul“ și are conotația inexplicabilului, a miracolului, chiar și pentru cei care participă în aparentă cunoștință de cauză la „mister“.

În loc de concluzie.

Aparținem aceluiași „ocean“ primordial de unitate în iubire, frumusețe și permanență, din care ne separăm ca să existăm. „Secretul“ ne desparte, ne fragmentează, ne minează și limtează, ne întunecă, destramă și distruge existența sau dimpotrivă, ne poate proiecta existența în „misterul“ Creației. În fond, „a fi înțelept, înseamnă a sta drept, în lumină“. Alegerea ne aparține.

6

Moartea, între pulsione și dorință

Lect.univ.dr. Matei Georgescu

Vă propun un titlu neinspirat, chiar redundant. Conține două repere – pulsione și dorința – între care se înțelege că ar putea fi discutată problematica morții.

Sunt oare două repere ? Definiția *pulsionii*, în termenii perspectivei care a consacrat-o, ai psihanalizei, ne trimite spre o „presiune“ care determină organismul să se orienteze spre un scop – definiție destul de largă. În aceeași grilă, *dorința* este o consecință a fondului pulsional, este generată de pulsione și de reprezentanții acesteia. Prin urmare, cele două repere sunt reductibile la unul dintre ele – pulsione.

Vă propun, de fapt, un titlu reprezentativ, prin „repetiție“ pentru tema articolului, *Moartea*. Orice text care se referă la acest fenomen este o formă de repetiție (specie a redundanței) sub două aspecte:

- exprimă, în varii forme, nevoia autorului de explicație, control, elaborare în scopul de a-și gestiona împrejurările personale funeste pe care le va fi trăit;
- imaginarul (funerar) pe care un text de tanatoantropologie dorește a-l „ordona“ alcătuiește un spațiu (circumscribit) de reprezentări împrumutate de către „Moarte“ și mai ales de afecte, trăiri (nespecifice). *Moartea* nu poate fi nici reprezentată și nici trăită în termenii specifici (excepție poate face suita de trăiri relatată de cei reveniți din moarte clinică).

În ordinea propriilor trăiri și reprezentări vă propun trei maniere – personale – de a discuta fenomenul morții care sunt, în definitiv, momente necesare ale relației dintre orice cercetător și obiectul cunoașterii sale.

1. *Moartea* sub forma unei pulsioni – pulsione de moarte. Prima manieră de a vorbi despre moarte mi-a aparținut cel mai puțin. Este cea a lui Freud. Maestrul vienez a considerat necesar acest concept – pulsione de moarte – pentru a explica anumite fenomene cu caracter repetitiv pe care le-a observat în clinica sa (pe care le observăm și astăzi): masochismul, reacția terapeutică negativă, visele de angoasă, jocul.

În afară de Freud puteam să-l aleg, de pildă, pe Geoffrey Gorer sau pe Louis Vincent Thomas, și lista poate continua.

Indiferent de alegere, o teorie despre moarte rămâne articulată în spațiul cognitiv dacă nu semnifică raportul personal cu fenomenul. De aceea, următorul pas – personal – a constat în decantarea teoriei (în speță a celei psihanalitice) prin filtrul împrejurărilor personale de viață. Fără experiența analizei personale precizarea raportului dintre teorie și trăire, viață, mi-ar fi fost, dacă nu imposibil, cel puțin foarte dificil.

2. *Moartea* sub forma unei categorii de dorințe – interzise. *Moartea* poate fi trăită sub forma unei stări de totală amenințare (angoasă de moarte) în care factorul generator este exclusiv intern. De aceea, cea de a doua manieră de a vorbi despre moarte se referă la *sursele* angoasei de moarte, la *dorințele* care determină angoasa de moarte.

Vă propun, cu titlu ilustrativ, următoarea experiență personală, corelată unui moment al analizei personale: era în toiul nopții când m-am trezit în fața unei teribile amenințări. Simțeam că ceva, cineva, o „forță“ urmează să mă nimicească – să mă omoare psihic. *A posteriori* am putut asemăna acea „forță“ cu furia dezlănțuită a diluviului. Potop care urma să mă sfâșie psihic pentru a mă reduce la o masă amorfă¹.

Ce anume mă amenința ? Care era acțiunea care producea o astfel de reacțiune? Presupun că a fost vorba de puterea Tatălui care îmi sancționa tipul de relație cu mama – cu alte cuvinte „dorința“ față de mamă. În grilă analitică angoasa de moarte este analogul angoasei așa-zis de castrare – adică a ansamblului de trăiri de periclitate, îmbucătățire etc. Poate, de aceea, *Moartea* este reprezentată cu un instrument care întrerupe, taie, străpunge etc.

În cadrul acestei maniere de a discuta moartea se înscrie și *moartea ca pierdere* – fenomenul prototip. *Moartea* este trăită sub forma unei situații de pierdere în care factorul generator este și extern (inițial extern) pentru a reactiva maniera internă de reacție la pierdere. Este vorba despre evenimentul care pune abrupt subiectul în fața fenomenului: moartea celor dragi. Dispariția oricărei persoane semnificative antrenează travaliul de doliu, maniera de a retrage investiția afectivă dintr-un obiect (persoană) care nu mai există în realitatea obiectivă.

Perceperea mortului siderează; diferența față de reprezentarea sa (mereu în viață) declanșează doliul. Faptul că raportarea la individul dispărut este o reprezentare a acestuia în viață este o consecință a repulsiei față de identificarea cu un corp inanimat. De aici și dificultatea reprezentării propriiei morți, a propriului corp inanimat. Noi nu ne putem reprezenta decesul iar soluția convenabilă constă în decesul *celuilalt*.

Remarc, în acest context, obiceiul *înmormântării din timpul vieții* specific zonei gorjene. Dificultatea de reprezentare a propriului corp așezat în cosciug este suplinită prin percepțiile acumulate de individ prin acest obicei.

3. *Moartea* sub forma unei dorințe precise – aceea de a cerceta moartea. Este vorba despre analiza motivelor pentru care mă preocupă subiectul morții. Biografia lui Freud au presupus că pulsivitatea de moarte a fost un mod prin care autorul a elaborat pierderea fiicei sale Sophie. Freud a spus în funesta ocazie: „Poate că ne-am decis să acceptăm această ipoteză deoarece ea conține o cerință consolatoare. Întrucât fiecare dintre noi trebuie să moară și, înainte de aceasta, să-i piardă pe mulți din cei dragi, gândul că ești victima unei legi naturale implacabile,

¹ Redau episodul în *Jurnal al apărării prin scris*, Ed. Oscar Print, București, 2005, pp. 134-135.

a lui *Ananké*, căreia nimeni nu i se poate sustrage, și nu unui accident evitabil, constituie o consolare.²

Geoffrey Gorer a realizat ancheta sociologică publicată în 1965 sub titlul *Death, Grief and Mourning in Contemporary Britain*, motivată de trei evenimente funeste personale: 1910, decesul tatălui, 1948, decesul unui prieten, 1961, decesul fratelui său. Ancheta a avut drept obiectiv confirmarea tendinței recesive a practicii doliului, pe care autorul a trăit-o personal.

Exemplele pot continua și susține ideea – dincolo de cazul în speță – enunțată mai sus: orice teorie reprezintă o încercare de elaborare a suitei de evenimente semnificative, cu accente traumatice din viața autorului.

De aceea, articolul pe care vi-l propun (și nu numai acesta) este animat de dorința de a pune în raport ceea ce trăiesc cu ceea ce gândesc, poate pentru că în ceea ce mă privește *a trăi* un eveniment înseamnă în special *a înțelege* ceea ce se petrece și nu *a petrece* evenimentul. Diferența este, evident, importantă și indică atât nevoia de control prin rațiune a oricărei împrejurări cât și dificultatea de a lăsa lucrurile să se întâmple. Am desigur și circumstanțe legate de actualitate, cel puțin – tema articolului mi-a fost sugerată de Ion Mânzat având în vedere unele preocupări pe care domnia sa le cunoștea.

Am publicat la Paideia în 2003 un text pe tema morții³, rod al încercărilor din acea vreme. Una dintre temele de fond a fost raportul dintre femeie și moarte, urmat de rolul funcției paterne în modalitatea de structurare a imaginarului funerar.

Vorbesc în acea carte – dincolo de rigoarea teoriilor pe care le încerc – de ipostazele fantasmaticale ale mamei mele și de poziția ocupată de tatăl meu în acest context. Ipostazele morții, așa cum le-am trăit, se constituie pe fondul dorințelor – interzise – generate de relația pe care am avut-o cu mama. De altfel, experiența „diluviană” evocată va fi exprimat dramatic și sintetic acest lucru.

Orice încercare de tanatoantropologie este și o încercare de semnificare a raportului personal cu moartea iar sursa esențială de cunoaștere o constituie analiza acestui raport.

Subiectul articolului de față se referă, pe fond, la necesitatea analizei surselor textului, a motivației de cercetare, informație cu deosebire utilă care poate pune (cel puțin) problema *parti pris*-urilor, fără a avea pretenția de a le evita.

(Comunicare la a II-a Conferința Națională de Psihologie Umanistă și Transpersonală, București, 20 noiembrie 2005)

² S. Freud, „Dincolo de principiul plăcerii”, în *Freud, Opere III, Psihologia inconștientului*, Ed. Trei, București, 2000, p. 196.

³ M. Georgescu, *Ipostaze ale morții într-un timp al dorinței*, Ed. Paideia, București, 2003.

Unde este timpul?

Psiholog Luminița – Diana Mavropol

Trecutul și viitorul se întâlnesc în dimensiunea spirituală în momentul prezent.

Când meditezi asupra prezentului, clipa este de fapt eternă.

Când o clipă privești firul de iarbă simți cum Dumnezeu îți vorbește prin acest fir de iarbă, iar fructul care fusese oprit, mărun, este contemplat îți spune că și el a fost creat de Dumnezeu și că nu are nici o vină că a jucat un rol nefast în Grădina Edenului. Privind o petală de floare sau aripile unui fluture în zbor trecutul și viitorul dispăre, ele nu mai există pentru tine ci doar prezentul etern. Floarea trăiește în prezent, iar fluturile nu se gândește ce a fost ieri sau ce va fi mâine, el , pur și simplu, există.

Întreaga existență este percepută în momentul prezent.

Ken Wilber spunea: „Acești trandafiri de sub fereastra mea nu amintesc de foștii trandafiri ori de alții mai frumoși; ei trăiesc pentru ceea ce sunt; ei există, azi, alături de Dumnezeu. Pentru ei, timpul nu există. Tot ce există e trandafirul, perfect în fiecare clipă a existenței sale... Dar omul amână sau își amintește; el nu trăiește în prezent, ci întors spre trecut, deplânge ce a fost, sau e nepăsător la minunile ce-l înconjoară, se ridică pe vârfuri pentru a zări în viitor“.

Existența este, în esența ei, conștiința divină. Este mereu prezentă, indiferent de stările noastre launtrice.

Gândurile noastre ocultează conștiința divină precum desenul foaia albă de hârtie.

Conștiința divină este non-duală și transpersonală.

Conștientizând plenar momentul prezent avem acces la supramental. Raportarea la substratul ultim al conștiinței noastre reprezintă , de fapt, accesul la tăcerea sacră, pătrunderea în câmpul lucidității atotcuprinzătoare. Ființa umană intuiește, în acest mod, misterul divin.

Realizarea interioară este însoțită de conștiința momentului prezent, al unui prezent etern, fără început și fără sfârșit. El stă la baza tuturor experiențelor noastre.

Momentul prezent ne dezvăluie lumina clară a lui Dumnezeu.

Misticii creștini au trăit în comuniune cu lumina pură. Deodată sufletul vede că nu mai este singur, că cei doi (el și Dumnezeu) sunt una și aceeași ființă. Când un mistic trăiește experiența divină, el este o flăcărie vie.

Când se ruga în chilia sa, călugărul Arsenie era plin de lumină asemenea unei torțe, chilia în care se ruga se umplea de o lumină inefabilă.

Dacă te apropii de lumina divină, ea te învață totul.

Sfântul Eremia din Sion spunea despre conștiința divină că este izvorul care are „setea de a fi băut“.

Izvorul de prosepțime spirituală, mereu reînnoită, ni-l conferă clipa prezentă.

Maestrul zen Seppo spunea: „Dacă vrei să știi ce înseamnă eternitatea, ea nu e mai departe de însăși clipa aceasta. Dacă n-o poți prinde în acest moment prezent, nu o vei afla, indiferent de câte ori ai reveni pe lume, în sute și mii de ani“.

„Viața eternă aparține celor care trăiesc în prezent“ – Wittgenstein.

Ca să cunoaștem adevărata realitate, nu trebuie să facem altceva decât să trăim intens clipa prezentă, singura care ne dezvăluie Împărăția Cerurilor sau, așa cum spun misticii, eliberarea spirituală.

Avem deseori tendința de a ne cufunda în amintiri sau de a ne face speranțe și uităm să trăim momentul prezent, singurul aducător de fericire.

Toate preocupările noastre sunt legate de timp, ne lăsăm copleșiți de amintiri sau ne îngrijorăm de ceea ce va fi, ceea ce duce la o stare de nefericire, de închistare. Toate aceste griji sunt iluzorii deoarece, în clipa în care ființa noastră este în Dumnezeu, toate problemele capătă o cu totul altă semnificație, constatăm că ele nu există cu adevărat.

Ne trezim spiritual atunci când conștientizăm că trăim într-un prezent continuu.

Momentul prezent înseamnă, de fapt, a fi cu adevărat.

Încercând să căutăm timpul constatăm că, de fapt el nu poate fi palpat, nu poate fi perceput prin intermediul simțurilor. Prin simțuri percepem manifestările care au loc în momentul prezent și nu în trecut sau viitor, deci numai prezentul poate fi simțit, deci pentru ceea ce experimentez în mod direct nu există timp.

Dante vorbea despre momentul prezent ca fiind acel „moment în care toate timpurile sunt prezente“.

„Omul nu va putea fi fericit și puternic până ce nu va trăi la unison cu natura în prezent, dincolo de timp.“ (Ken Wilber)

(Comunicare la a II-a Conferința Națională de Psihologie Umanistă și Transpersonală, București, 20 noiembrie 2005)

Provocarea Psihotronicii

Col.Dr.Emil Străinu

(continuare din Jurnalul nr. 4)

Armata și, mai ales GRU, devin, brusc interesate de acest subiect și susțin cercetările în vederea construirii unor aparate de sugestie mentală, comandată de la distanță. Astăzi sunt indicii sigure că aceste aparate există, mai mult decât atât ele sunt utilizate în ceea ce se numesc de regulă „agresiuni psihotronice“.

Este momentul în care doctorul Victor Iniușin a realizat că prin efectul Kirlian se pot diagnostica oamenii „dotați psihic“, emotivii, la care stratul exterior de ioni (în aură) este mai mare. Efectele nocive ale expunerii la câmpuri electromagnetice de înaltă frecvență au fost luate în serios, în schimb occidentalii nu le-au admis mult timp. Într-adevăr tehnicienii care lucrează cu instalații radar au dureri de cap, stări febrile și de slăbire a capacităților fizice și intelectuale, fiind și în rândul celor mai des persoane lovite de cancer! Radiațiile radar au o lungime de undă mică (de 1-12 cm), dar cu frecvență mare, variabilă cuprinsă între 300 – 3000 Mhz. Inginerul ceh Robert Pavlita a creat un generator de unde psihotronice, care de fapt era un generator de unde electromagnetice de înaltă frecvență, botezat însă „generator de energie bioplasmatică“ folosit în realizarea comenzii mentale la distanță.

Americanii au fost uimiți de progresele sovietice în domeniul psihotronic și al manipulării psihice a oamenilor. CIA a declanșat programul MKULTRA de manipulare psihică a oamenilor prin folosirea halucinogenelor gen LSD. În schimb KGB și GRU a preluat din efectul Kirlian doar acțiunea câmpului de frecvențe extreme (înalte și joase), cât și generatoarele de tip Pavlita. Sub conducerea generalului Oleg Kalughin, s-a studiat efectul radiațiilor electromagnetice cu frecvențe sub 1000 de Mhz, care pătrund până la organele interne și afectează mai ales funcționarea creierului.

Arsenalul sovietic de manipulare psihică prin radiații cu frecvențe variabile a fost experimentat timp de doi ani (1975-1977) cu frecvențe variabile asupra ambasadei SUA de la Moscova. Ca urmare doi ambasadori și mai mulți funcționari americani s-au îmbolnăvit de cancer.

Este momentul când ambasadorul SUA, Walter Stoessel și doctorul Robert Becker și-au dat seama de această acțiune, determinând construirea unei noi clădiri pentru ambasadă. Sovieticii au experimentat efectul radiațiilor cu frecvență foarte joasă sau foarte înaltă pe sute și mii de oameni. Americanii s-au lămurit, destul de târziu datorită în special informațiilor date de profesorul N. Khloklov, care a lucrat la acest program și a fugit în SUA.

Într-un studiu din anul 1981 al armatei SUA intitulat Analiza misiunilor de susținere a focului (Fire Support Mission Analysis – FSMA), se afirmă fără nici un echivoc că energiile ipotetice, dar care fac de multă vreme obiectul cercetărilor

psihotronicii „pot fără îndoială să aibe importante aplicații în domeniul militar“. Această teză poate fi regăsită și la un specialist în fizica nucleară, fost ofițer de contrainformații în armata SUA, Thomas E. Bearden, care susține puncte similare de vedere în lucrarea sa, publicată la San Francisco și intitulată *Excalibur Briefing*, autorul având meritul că pentru prima dată a introdus conceptul de *stare virtuală*, ca și pe cel de *obiecte ale gândirii* în accepția că aceste obiecte nu ar exista decât în gândirea noastră, dar care constituie astăzi elemente fundamentale în psihotonică.

La 7 august 1977, în mass-media americană, se preciza că experiențe de factură psihotronică sau efectuat la prestigiosul SRI –Institutul de Cercetări Stanford, la care au luat parte specialiști CIA și ai celebrei NSA – Agenția Națională de Securitate, în prim plan fiind și așa numitul fenomen de vedere la distanță “remote viewing“, cunoscut și sub numele de OBE „out the body experiment“.

Faptele descrise îndeamnă în primul rând la reflecție, dacă ne gândim că pe timpul misiunii Apollo 14, astronautul american Edgar Mitchel a efectuat cu succes mai multe experiențe de transmisie telepatică, luându-și ca partener un fost coleg din armată O. Jonsson. Apoi s-a aflat că celebrul institut MIT – Massashuttes Institute of Technologies studia foarte serios „fotografiile spiritelor“, de fapt tot electronografii despre care am vorbit anterior, dar aplicate exclusiv la viața umană..

Dacă ar trebui să cităm un celebru psihotronist după aceasta dată lucrurile „scapă de sub control“, astfel un telepat american a stârnit panică în Comandamentul US Navy amplasând pe hartă, în plin război rece, toate pozițiile submarinelor atomice americane, sovietice și ale altor națiuni, fără cele mai elementare cunoștințe de marină, ne mai vorbind de cele de tactică și strategie. Tot printr-o simplă concentrare a unui telepat, un alt telepat aflat în slujba GRU, (care interesant nu era nici măcar cetățean sovietic, dar fiind din lagărul socialist), rușii au aflat la vremea respectivă unde se găsesc toate bazele nucleare americane, fapt ce atunci a determinat Pentagonul să ia măsuri ca rachetele balistice MX cu focoaie nucleare să fie amplasate într-un sistem aflat permanent în mișcare (era deceniul opt al secolului care întâmplător a trecut...) Dar evoluția problemei nu se oprește aici.

Prof. J.B.Rhine(SUA), cofondator și director al Laboratorului de Psihotronică de pe lângă Universitatea Duke din Durham – Carolina de Nord, a efectuat studii și cercetări psihotronice în folosul armatei americane și finanțate de aceasta.

La începutul anilor “60 o echipă de cercetători științifici ai US Air Force a testat un întreg contingent de ofițeri, relativ la capacitățile lor parapsihologice, în scopul utilizării lor în luptă.

În cursul campaniei din Vietnam, Corpul de pușcași marini americani a utilizat procedurile radiestezeice pentru detectarea în perimetrul zonei montane din estul localității Hue, a câmpurilor de mine, ascunzătorilor subterane și a rețelelor de tuneluri construite de Vietcong.

Institutul Național al Sănătății (SUA), a luat parte la diferite experiențe psihotronice. Acesta a finanțat un proiect privind telepatia onirică, proiect care

ulterior a fost preluat de către Fundația Aerospațială Mc Donell care este unul din principalii furnizori de tehnologie militară pentru armata americană

În anul 1971 NASA pune la dispoziție fonduri pentru realizarea unui dispozitiv capabil să amplifice facultăți intelectuale și psihotronice, paralel cu un proiect de studiu ce privea măsurarea undele cerebrale emise în cadrul experiențelor de biocomunicare.

În cadrul unui spital militar american pentru veterani, aflat pe coasta de Vest s-au desfășurat experiențe secrete de biofeedback și telepatie cu subiecți voluntari cât și cu subiecți ce nu cunoșteau nimic despre scopul testelor efectuate.

Una din cele mai stranii întâmplări cu conotații de natură psihotronică, a debutat în dimineața zilei de 12 martie 1984, când localitățile Thomasville și Tucks din statul american Nebraska, au fost atacate din senin de niște efective militare stranii. Garda Națională și mai târziu, armata au intervenit, dar spre surprinderea tuturor, atacatorii nu erau afectați de gloanțele primite. S-a reușit totuși în „prima zi de lupte“, doborârea a peste 20 de militari atacatori. Martorii oculari au relatat că atacatorii aveau un aspect ciudat, mai precis păreau morți de foarte mult timp. Surpriza cea mare a constituit-o faptul că, în noaptea aceleiași zile, militarii uciși, „au înviat din morți“ și au trecut iarăși la desfășurarea de operațiuni militare, atacând forțele de intervenție.

Ziua și noaptea următoare, lucrurile s-au repetat identic, iar localitățile respective au fost transformate într-un adevărat câmp de luptă.

După cele două zile în care localitățile ajunseseră niște ruine, au apărut ca din senin trupe specializate, aeropurtate, înarmate cu arme ciudate, ce trimiteau fascicule laser distrugătoare asupra atacatorilor.

Sub comanda unui chinez mic de statură, trupele abia sosite au reușit ca prin farmec, să-i extermine efectiv pe toți atacatorii, într-un timp record, de doar câteva ore, după care au dispărut într-o direcție necunoscută evacuând cu ei și rămășițele atacatorilor.

Mult mai târziu în mass-media a izbucnit un adevărat scandal ce avea în prim plan un proiect ultrasecret al US Army, numit „Luptătorii de dincolo de negură“, inițiat de un savant psihotronist chinez, pe numele lui, Shi Chang, supranumit „părintele groazei“, ce crease trupe specializate de soldați „zombi“, o subunitate de astfel de luptători scăpând de sub control în împrejurări neclare și răzvrătindu-se, conform episodului prezentat mai sus.

Autoritățile militare americane au dorit mușamalizarea acestor fapte, punând distrugerea celor două localități pe seama unei tornade, în rapoartele oficiale nepomenindu-se nimic despre cele întâmplate în realitate. Apoi reprezentanții armatei au prezentat presei un raport potrivit căruia profesorul Shi Chang, murise în urmă cu un an, indicându-se chiar și locul unde era îngropat. Unii specialiști militari și reprezentanți ai mass-media au confirmat că experimentul era real și că el continuă. De fapt, ulterior acestor fapte, surse obscure au finanțat realizarea seriei filmului Soldatul universal, care prezintă o fațetă hollywoodiană a acestui experiment. Mai târziu, presa a relatat că armata SUA, face experiențe cu arme nucleare și cu particule de înaltă energie, acționate de unde

psihotronice, care ar asigura „dominația materiei de către spirit“, sfidând legile conservării energiei. O simplă bombă psihotronică prin care spiritul comandă materiei autodistrugerea sau dezagregarea ar putea distruge conform teoriei menționate, armate întregi. S-ar fi experimentat cu succes uciderea de la distanță prin comenzi psihotronice cu comandă cu efect instantaneu.

Una din publicațiile cu acces la informații mai greu de obținut, este vorba de Hanauer Anzeiger, nr.205 din 1981 relatează că un mare număr din agenții KGB și GRU au fost instruiți prin tehnici de hipnosponaj.

Un document (T 72-01-04) al celebrei Defense Intelligence Agency (DIA), descrie modul de utilizare a unor agenți dubli care nu știu de fapt pentru cine lucrează în realitate. Acest lucru este realizabil datorită faptului că agentul este supus unei dedublări a personalității sale, în planul conștientului și subconștientului. În timp ce personalitatea conștientă a agentului este „devotată“ adversarului, personalitatea formată din inconștientul acestui agent își manifestă „devoțiunea“ față de cei ce i-au indus pe cale hipnotică ordinul de a lucra pentru ei. Această inducție efectuată de comanditar cuprinde și ordine de amnezie posthipnotică, astfel că agentul dublu, nu-și dă seama că activitatea sa se desfășoară pe două planuri de acțiune. Mai mult chiar el nici nu-și dă seama că a furnizat informații privind adversarul – informații care i-au fost „extrase“ în stare de transă hipnotică.

Englezul Geoffrey Prime, spion sovietic depistat de MI 6 abia după 14 ani de activitate în cadrul GCHQ – Comandamentul Guvernamental de Comunicații a reușit să se infiltreze în chiar centrul nervos al NATO de unde a adus grave prejudicii alianței. El fusese instruit de GRU, prin hipnosponaj în timp ce activase ca simplu soldat în cadrul RAF, pe vremea când era dislocat la Berlin.

Există date în literatura de specialitate că în ultimul deceniu tehnicile psihotronice au fost folosite din ce în ce mai des de organizațiile teroriste, ele având în obiectiv permanent realizările și dezvoltarea acestui domeniu.

Un lucru este cert în prezent și anume că după anii “70, atitudinea oamenilor de știință a început să se schimbe față de aceste fenomene, încercând o verificare viguroasă și o explicare științifică a acestor fenomene din domeniul psihotronicii (paranormalului). Nu în mod întâmplător această schimbare a început în SUA, căci pragmatismul tipic american a fost mai puternic decât prejudecățile adunate în timp, astăzi fenomenele paranormale sunt studiate în mari universități americane, cum sunt Stanford din California, Harvard din Boston, Duke din Durham, Carolina de Nord. Iată care sunt pe scurt motivele acestei schimbări de atitudine:

- În primul rând, curiozitatea, trăsătură specifică cercetării științifice, dar și interesul crescând al publicului, mai ales al mass-mediei pentru acest subiect;

- În al doilea rând, componenta economică, deoarece, așa cum am menționat, paranormalul se vinde bine, întotdeauna și pretutindeni. Cei ce utilizează medicina naturistă, tradițională sau holistică, bioenergetica, fac afaceri de miliarde de dolari anual. Nici în România tămăduitorii nu o duc greu.

- Mai apoi, componenta terapeutică, ce pornește de la utilizarea extractelor de plante, dar și hipnoză prin sugestie până la recunoașterea existenței bolilor psihosomatice, ce pot fi tratate prin medicină naturistă.

- Dintre toate componentele, componenta militară este cea mai terifiantă. Cercetările asupra utilizării paranormalului în scopuri militare au început asiduu din anii “50 în China, URSS, Coreea de Nord, Cehoslovacia și Bulgaria, astfel că SUA a fost nevoită să se implice în competiție.

- Agresiunea psihotronică se încadrează în categoria agresiunilor asimetrice.

- Interesul crescut al grupărilor și organizațiilor teroriste față de psihotronică și utilizarea acestor tehnici în pregătirea și producerea atentatelor și acțiunilor teroriste. Amintim de teroriștii de la 11.11.2001, pentru care viața unor oameni nevinovați nu a contat, dar care au crezut în asigurarea unui loc într-un „paradis“ promis de ei care le-au „spălat creierii.“

- Și nu în ultimul timp am adăuga noi cunoașterea acestui domeniu îi va rupe aura de mister fiind pregătiți să descoperim metode și mijloace de contracarare ale acțiunilor, atacurilor și agresiunilor psihotronice!

Iată numai o succintă prezentare a fenomenelor psihotronice, care ne poate da o imagine a ceea ce sunt și cum pot fi utilizate în prezent și în perspectivă, cât și o motivație pentru cunoașterea acestora, pentru că cunoașterea înseamnă putere.

Sexul lui Dumnezeu

Prof. Lucian Iordănescu

Governator al Societății Române de Metafizică

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră“;... *Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut*“ (Geneza 1. 26, 27).

Fără nici un altfel de comentariu elaborat în mod forțat așa cum, de regulă, procedează slujitorii bisericilor, indiferent de dogmatica căreia i se subordonează, rezultă clar că bărbatul și femeia, masculinul și femininul sunt forma de reprezentare a lui Dumnezeu. Înțelesul acestor texte a stârnit numeroase controverse, dat fiind faptul că toți cei care și-au oprit atenția asupra celor spuse în acest verset, sunt guvernați de o prejudecată profundă aceea că, atunci când vorbesc despre sex se referă, fără excepție, la configurația anatomică a corpului fizic-material. Se uită sau nu se cunoaște că tot în Biblie, apostolul Pavel în cartea 1 Tesaloniceni 5.23 le spunea acestora: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru⁴, sufletul vostru și trupul vostru...“, astfel că direcționarea numai către corpul fizic a sexului ca o caracteristică fundamentală a entității umane este totalmente greșită.

Atât sufletul cât și spiritul aparțin unei anumite forme de sex. Din această perspectivă se impune a regândi conceptul de sex nu din perspectiva formei ci din perspectiva fondului. Reluând ideea din începutul lucrării denumită ORTOONTICA, Dumnezeu – Întregul, și-a configurat creația în două ipostaze, conform principiului **ubicuității duale**, conceput de El ca mod de exprimare a ființării Sale. În Sine, Dumnezeu nu era „nevoit“ sau mai bine zis „S-a nevoit“ să se exprime, aceasta impunându-se doar în condiția în care El se concepea și ca propriu-Și interlocutor. Conform evidenței, interlocutorii se cheamă așa deoarece sunt două entități diferite. Diferențierea este dată de tipul de energie căreia îi aparțin și care nu este asemănătoare deoarece, asemănarea energetică ar reprezenta aceeași polaritate ceea ce i-ar exclude din ipostaza de interlocutori. Deci, Dumnezeu fiindu-Și sieși propriul interlocutor s-a conceput în două ipostaze energetice, ipostaze care luate separat s-au multiplicat la infinit.

Cele două energii au aceeași definiție conceptuală ca a lui Dumnezeu, formând Întregul prin trei stări: Totalul, Fundamentalul și Absolutul. Definind conceptul energetic al Întregului, ne vom sluji de următoarea configurație (despre care am vorbit la începutul acestei cărți) foarte cunoscută în China antică, în cadrul

⁴ DUH este sinonimul slav al latinescului – spiritus - SPIRIT.

doctrinei taoiste care seamănă cu doi pești care se rotesc unul în jurul celuilalt, dar aproape deloc înțelegă în complexitatea reprezentării ei. Această figură reprezintă conceptul filozofic al Întregului și conține cele două stări ale ființării {cunoscute sub denumirea de **Yang și Yn, + (plus) și – (minus), masculin și feminin**}, așa cum le-a conceput Dumnezeu în înțelepciunea Sa, mai înainte de orice existență. Iată figura reprezentativă a Întregului:

Fig. 19 Reprezentarea lui Yn și Yang

Începuturile „dialecticii”⁵ se confundă cu primele explicații mistico-religioase cu privire la natura lumii. Astfel, în India antică, în orientul Mijlociu și la vechii evrei a fost mult utilizat simbolul stelei alcătuite din două triunghiuri echilaterale suprapuse (steaua lui David). Acest simbol religios avea printre altele și o semnificație dialectică. El arăta că lumea a fost creată prin interacțiunea a două principii, care parțial au fost antagoniste și parțial au fost complementare. Triunghiul cu vârful în sus reprezenta principiul cosmologic masculin, iar triunghiul cu vârful în jos simboliza principiul cosmologic feminin.

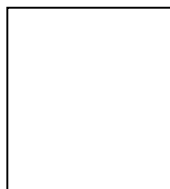

Fig. 20. Steaua lui David

Pornind de la constatarea că entitatea umană este formată din trei structuri/corpuri (fizic, suflet și spirit) și nu doar una (corpul fizic) așa cum ne îndeamnă să considerăm percepția fiziologică și prejudecățile, analiza conceptului de sexualitate o putem face prin studiul tuturor caracteristicilor morfologice și sintactice ale celor trei corpuri, cum le-am denumit deja. Deci, reluând în analiză expresia structură sau corp sau entitate, intuim⁶ că acestea aparțin din sorginte unui

⁵ Cuvântul „dialectică” provine din limba greacă veche dela „dialegomai”, care semnifica „pledoarie pentru o anumită teză”.

⁶ Deși se admite în mod arbitrar că intuiția este inferioară rațiunii, trebuie să precizăm că o astfel de gândire este fundamental greșită, deoarece rațiunea se manifestă doar în aria cunoștințelor individului, aflate la dispoziția conștientului senzațiilor. În schimb intuiția se

tip de energie polarizată într-una din cele două posibilități amintite anterior și cunoscute sub denumirea de Yn sau Yang. În Universul Material pasivul Yn se caracterizează prin: umiditate, întuneric, așteptare și recepție, pe când activul Yang este: uscat, luminos, dinamic și darnic. Putem spune fără să greșim⁷ că nu numai corpul fizic dar și cel sufletesc cât și cel spiritual aparțin unei anumite forme de sexualitate, astfel că masculinul și femininul nu reprezintă doar definirea unor configurații anatomico-genitale ci ele sunt, din sorginte, exprimarea unei forme de energie fundamentală.

Abordând judecata comportamentului social din această perspectivă, întreaga psihologie a mulțimilor s-ar reconfigura după principiul că, ființarea reprezintă o singură entitate bipolară. În acest fel, singurătatea copleșitoare a bărbatului și a femeii, aflați unul lângă celălalt, s-a transforma într-o fuziune, comunicativă a celor doi, într-o singură ființă. Cauza acestei rupeți a unității și înstrăinarea celor două polarități (jumătăți) o găsim explicată în cartea Genezei la capitolul 3 versetul 17, unde Dumnezeu îi spune lui Adam: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul din care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el“, „blestemat este acum pământul din pricina ta“. Dezvoltarea subiectului Binele și Răul s-a făcut în alt capitol al lucrării numită ORTOONTICA.

O altă scăpare a „exegeților“ Bibliei în dezbateră privind sexul lui Dumnezeu, a fost aceea că versetul 26 al primului capitol arată că Dumnezeu vorbește la plural atunci când stabilește facerea omului: „Să facem“ și nicidecum nu zice: „Să fac“, deși Dumnezeu este unul singur. Însă, în acest caz, Dumnezeu discută cu celelalte părți ale Sale care formează trinitatea, și anume: Dumnezeu Fiul și Duhul Sfânt, Trinitatea fiind ipostaza interlocutivă a lui Dumnezeu unicul, Total, Fundamental și Absolut. Din întreaga Scriptură, așa cum a fost ea concepută, rezultă că Fiul reprezintă substanța iar Duhul Sfânt, reprezintă energia, Dumnezeu asumându-și reprezentativitatea conceptului.

Pornind pe fâgașul ocult al descifrării oricărei categorii de energie (Yn sau Yang) aparține Fiul, vom constata că întregul Său comportament (terestru) descris de Biblie îl situează pe polaritatea conceptuală Yn deși, din punct de vedere al anatomiei corpului fizic a fost bărbat: S-a născut din femeie supunându-se succesiv tuturor manifestărilor fiziologice specifice acestui act. Cu excepția alungării zarafilor și negustorilor din Templu, a fost o fire introvertită-implozivă, caracter reieșit din toată învățătura sa. Și-a sfârșit existența în trup material, murind răstignit

manifestă la întreaga arie cuprinsă atât în inconștient cât și în supra conștient și operează cu cunoștințele întregului domeniu biotic, psihic și spiritual, ce transcende dincolo de realitatea senzorială.

⁷ Desigur că Biserica, prin slujitorii săi, se va revolta împotriva unei asemenea aserțiuni, considerând-o blasfemie. Însă este îndreptățită o asemenea revoltă dacă o înțelegem în raport de capabilitatea majorității slujbașilor bisericii de a se rupe de gândirea omenească care judecă spiritualitatea și misticul, în funcție de judecata celor cinci simțuri și a pătrunde în planul spiritual abandonând dogmatica imperativă a suficienței EGO-ului trupului de carne.

pe cruce, adresând lui Dumnezeu în ultimele lui clipe pământene, o rugăciune privitoare la vrășmașii săi: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac“! În schimb, Duhul Sfânt este de sorginte energetică Yang⁸. Această concluzie rezidă din întreaga manifestare a acestuia descrisă de Sfântă Scriptură, unde este prezentat ca fiind permanent în acțiune, dinamic și extravertit.

Dacă Fiul aparține tipului sexual Yn iar Duhul Sfânt aparține tipului sexual Yang, atunci Dumnezeu cărui tip sexual aparține? Așa cum am mai spus, întotdeauna cele două părți cu polarități antagonice, vor tinde una către cealaltă, ca prin fuziune să formeze Întregul. Masculinul va tinde către feminin și invers, în scopul de a se contopi formând androginul, acea structură completă (întreagă), care conține în sine ambele semne (+ și -), ambele sexe. În lumea Universului Material, când cele două polarități se unesc se produce o descărcare energetică, așa cum se întâmplă când două sarcini electrice cu polarități diferite se întâlnesc, apare fulgerul. În lumea animală descărcarea se numește orgasm. Rezultă că sexul lui Dumnezeu este de tipul androgin, în El fuzionând cele două polarități, Yn și Yang. Orgasmul androginului se numește Extaz și este perpetuu, dar el fiițează doar în starea de potențial⁹. Cum trece în dinamică se divide în cele două polarități specifice, pentru a se recompune și apoi iar a se divide, urmând acest ciclu până când va trece din nou în potențial. Atât potențialul cât și dinamica sunt și ele două stări ciclice fundamentale ale **MetaUniversului**, dar care coexistă concomitent. Astfel că Dumnezeu trece, prin creația Sa, din potențial în dinamică și din dinamică în potențial. Oscilația (vibrația), ubicuitatea duală, este condiția absolută a totalului fundamental.

⁸ În Biblie, găsim descrise manifestările Duhului Sfânt, manifestări din care rezultă că acesta se află într-o permanentă dinamică. Spre exemplu: faptele Apostolilor 2.4; 10.46,47; 19.6; Marcu 16.17; 1 Corinteni 12.7-11; 14.2.

⁹ Vezi descrierea stării de Potențial și Dinamică din ORTOONTICĂ.

10.

Programul celei de a II-a Conferințe Naționale de Psihologie Umaniste și Transpersonale

Cuvânt de deschidere - Prof.univ.Dr. Ion Mânzat Președinte ARPT

Onorată asistență, domnule Prorector îngăduiți-mi să deschid lucrările celei de a II-a Conferințe Naționale de Psihologie Umanistă și Transpersonală. Vă urez la toți bine ați venit! Motto-ul acestei conferințe este: *Sinele transcendent este o rază a Divinității* (Ken Wilber).

La conferința noastră participă cadre didactice universitare, cercetători științifici, terapeuți, specialiști din alte domenii (medici, fizicieni, filosofi, filologi, sociologi, etc.) din mai multe orașe: Iași, Timișoara, Constanța, Focșani, Râmnicu Sărat, Ploiești, ș.a. Tuturor le urăm bun venit și succes!

Conferința Națională de Psihologie Umanistă și Transpersonală se desfășoară astăzi, în sfânta zi de Duminică, sub trei egide prestigioase: Facultatea de Psihologie, Sociologie și Științe Politice a Universității Hyperion, Facultatea de Psihologie și Asistență Socială a Universității „Petre Andrei“ din Iași și A.R.P.T.

Salutăm cu căldură participarea marilor personalități și credincioșilor noștri prieteni care ne onorează cu prezența lor: Prof.univ.dr. Anca Munteanu- Decan la Universitatea de Vest din Timișoara, membră în Comitetul Director al A.R.P.T., Vicepreședinte al Asociației Europene de Psihologie Transpersonală, Director al Filialei Timișoara; Prof. Univ.dr. Mariana Caluschi, șef de catedră la Universitatea „Petre Andrei“, Director al Filialei Iași; Le mulțumim de asemenea, Prof.univ.dr. Traian D.Stănculescu de la catedra de filosofie a Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași, președintele Asociației de Studii Semiotice; Doamnei Prof. Univ.dr. Mihaela Minulescu, Decan al Facultății de Sociologie-Psihologie a Universității Spiru Haret, Președinte al ARPA., Prof.univ.dr. Petru Lisievici- Director al Departamentului pentru Pregătirea Personalului Didactic, de la Universitatea Spiru Haret, Prof.univ.dr. Nicolae Georgescu, Decan al Facultății de Filologie a Universității Hyperion; Prof.univ.dr. Ion Moraru, Președinte al Asociației Române de Psihologie Haologică; Prof.univ.dr. Dumitru Constantin, Doamnei psihoterapeut Elena Francisc, elevă a lui Stanislav Grof și Director al Editurii Elena Francisc Publishing.

Last but not least, le mulțumim: Conf.univ.dr.Ecaterina Hanganu- șeful Clinicii de Oncologie Iași, Dr. Emil Străinu, Prof. Ion Tudor, Preotului psiholog Drd. Marius Zamfira, Lector univ.dr. Matei Georgescu, Dr. Mihai Puiu, iubiților mei asistenți univ. Iulian Negulescu și Georgiana Olivia Călinescu și tuturor celorlalți.

Sufletul sonoluminic al organizatorilor acestei Conferințe Naționale este psihosociologul și psihotanatologul Ionel Mohîrță care împreună cu Lect.univ drd. Maria Tănase Mânzat, Std.Daniela-Dorina Peristeri, Psiholog Răzvan Peristeri (Maestru Aikido), Psiholog Eugen Popa și asistenții ieșeni au reușit să armonizeze programul.

A.R.P.T. s-a înființat în 2001 pentru a promova în România cea mai nouă orientare a psihologiei umaniste - Psihologia Transpersonală a patra forță din istorie. Președinte de onoare este Stanislav Grof.

În mai 2002, la Conferința EUROTAS de la Lisabona, ARPT a fost afiliată la Europa. În același an ARPT a fost afiliată la ETPA (condusă de Laura Boggio Gilot). În 2003, conferința anuală EUROTAS a avut loc la Sinaia cu specialiști din 17 țări europene, SUA, Australia și Japonia.

Între 3-5 septembrie 2004 ARPT (prin persoana doamnei Anca Munteanu), împreună cu ETPA și Universitatea de Vest au organizat Conferința Asociației Europene de Psihologie Transpersonală cu titlul „Iubirea- între triumf și patologie“. Au participat savanți de renume din Franța (Prof. Marc Alain Descamps), din Italia (Laura Boggio Gilot) și Victor Rodriquez (Portugalia, actualul președinte al EUROTAS) și din România.

În România până în prezent ARPT a deschis trei filiale: Iași (director prof. Mariana Caluschi ajutată de asistenții Georgiana Olivia Călinescu și Iulian Negulescu), Timișoara (director prof.Anca Munteanu), Constanța (director Psihoterapeut Aurelia Moraru). Am reușit să publicăm 4 numere ale Jurnalului de Psihologie Transpersonală.

Psihologia Transpersonală este o prelungire firească a psihologiei umaniste. Abraham Maslow, care este, din 1961, fondator al psihologiei umaniste și împreună cu Stanislav Grof, fondator al psihologiei transpersonale scria în 1968: „Consider că psihologia umanistă, cea de-a treia forță este una tranzițională, o pregătire pentru o alta, transpersonală, transumană“.

Psihologia Transpersonală face trecerea ascensională de la psihologie la spirit și într-un plan mai larg, mișcarea transpersonală realizează saltul de la știință la spiritualitate. M.A.Descamps o numește renaștere spirituală, Stanislav Grof o vede ca psihologie a viitorului, iar Ken Wilber- o știință fără granițe. PT își propune recăștigarea spiritualității pierdute de către Ființa umană la întâlnire cu Divinitatea.

Noi umaniștii și transpersonalisții suntem condamnați la sens, la iubire, la cosmizare. Noi învățăm să trăim la timpul prezentul etern. În inima ființei noastre îl descoperim pe Dumnezeu. Facem această descoperire căutând în mod consecvent înăuntru, până când înăuntru devine dincolo.

Program

Ora 10.00 Alocuțiuni în plen:

Sala de protocol, Corp A, Etaj 6

Ora 10.00: Cuvânt de deschidere - Prof.univ.Dr. Ion Mânzat

- 1) *Inovațiile mișcării transpersonale în psihoterapie* - Prof.univ.Dr.Anca Munteanu
- 2) *Individuare și relație* - Prof.univ.Dr.Mihaela Minulescu
- 3) *Alternet: un studiu de caz privind perspectivele științelor educației în context European* - Prof.univ.Dr.Petru Lisievici
- 4) *Creativitate și cunoaștere transpersonală* - Prof.univ.Dr.Mariana Caluschi
- 5) *Transcendere și cosmizare în opera lui Mihai Eminescu* - Prof.univ.Dr.Nicolae Georgescu
- 6) *Ideea de sacralitate, ca expresie a existențialismului ateu în concepția heideggeriană* - Prof.univ.Dr.Tudora Sima și Asist.univ.Monica Călugăru

Pauză

- 7) *Luxonica-știința rezonanței transpersonale* - Prof.univ.Dr.Traian D.Stănciulescu
- 8) *Problema „grea“ a conștiinței* - Psihosociolog Mrd.Ionel Mohîrță
- 9) *Psihologia Sinergetică la întâlnire cu Psihologia Transpersonală* - Prof.univ.Dr. Ion Mânzat
- 10) *Creativitatea națională în psihologie exprimată prin indicele paradigmatic* - Prof.univ.Dr.Ion Moraru
- 11) *Respirația Holotropică* - Psiholog Elena Francisc

Ora 14.00-14.30 Pauză, Târg de carte

Ora 14.30 Workshop-uri: Corp B

1. Psihologie transpersonală (teorie, metodologie)

Sala: 6.2, Etaj 6, Corp B

Moderator: Prof.univ.Dr.Anca Munteanu și Dr.Mihai Puiu

- a) *Psihologia umanistă și gândirea elitelor* - Dr.Mihai Puiu
- b) *Elemente transpersonale în viața dacilor* - Asist.univ.Iulian Negulescu
- c) *Teoria câmpurilor energetice în psihologia orientală* - Stud. Carmen Șamataru-Bădărău
- d) *Alchimia emoțională din perspectivă transpersonală* - Stud. Valentina Costea
- e) *Motivație și unitate spirituală* - Stud. Cristina Cârstea-Danilov (Univ.Petre Andrei)

2. Psihoterapie și consiliere

Sala: 6.3, Etaj 6, Corp B

Moderator: Prof.univ.Dr.Mihaela Minulescu și Prof.univ.dr.Mariana Caluschi

- a) *Relația mamă-fică și scleroza multiplă (studiu de caz)* - Lector univ. Drd.Mariana Tănase Mânzat
- b) *Metoda umanistă în consilierea psihologică* - Psiholog Drd. Monica Licu
- c) *Atingerea terapeutică în tulburările psihosomatice* - Psiholog Simona Luncanu (Univ.Petre Andrei)
- d) *O imagine a sindromului deficitar post-schizofrenic* - Stud.Chiriac Andrei Tudor

3. Psihologia persoanei și a Sinelui

Sala: 6.4, Etaj 6, Corp B

Moderator: Prof.univ.dr.Tudora Sima și Prof.univ.Dr. Ion Mânzat

- a) *Conștientizarea Sinelui-cauza fundamentală a trăsăturilor etognomonice* - Medic Drd. în antropologie Alexandru Paul
- b) *Moartea între pulsione și dorință* - Lector univ.Dr. Matei Georgescu
- c) *De la suflet și spirit la relația Sine - Eu*-Stud. Cristina Alexandra Chimirel
- d) *Identitatea vocațională la adolescent* - Asist.univ.Cristina Stărică

4. Psihologia conștiinței și inconștientului

Sala: 4.3, Etaj 4, Corp B

Moderator: Prof.univ.dr.Petru Lisievici și Asist.univ.Georgiana Olivia-Călinescu

- a) *Problema fragmentării conștiinței umane* - Filosof Ramona Ardelean
- b) *Autoexplorarea visului între metoda Jung-Senoi și spiritualitate* - Psiholog Drd. Aurelia Moraru (Constanța)
- c) *Metafora în procesul individuării* - Asist.univ.Georgiana Olivia-Călinescu
- d) *În luptă cu Umbra - calea dezvoltării* - Psiholog Alexandru Popescu

5. Psihologia credinței religioase

Sala: 6.4, Etaj 6, Corp B

Moderator: Prof.univ.Dr.Tudora Sima și Prof.univ.Dr. Ion Mânzat

- a) *Dimensiunile psihologice ale credinței religioase* - Preot Psiholog Drd.Marius Zamfira
- b) *Iluzii și fantasmе în spațiu românesc* - Asist.univ. Victorela Ruscu
- c) *Arhetipul eroului în basmele romanesti* - Stud. Daniela-Dorina Peristeri
- d) *Adulter din perspectiva culturii arabe* - Stud. Liliana Simionică
- e) *Sentimentul religios la studenți* - Stud. Alina Chistol

6. Iubire, intuiție și creativitate

Sala: 6.3, Etaj 6, Corp B

Moderator: Prof.univ.Dr.Mihaela Minulescu și Prof.univ.dr.Mariana Caluschi

- a) *Exerciții de personantică* - Prof.univ.dr.Mariana Caluschi
- b) *Influența jocului de șah asupra creativității* - Psihosociolog Marius Anescu

7. Transpersonalul în viziunea științelor conexe

Sala: 6.5, Etaj 6, Corp B

Moderator: Psihosociolog Mrd. Ionel Mohîrță și Dr. Emil Străinu

- a) *Provocările Psihotronicii* - Dr. Emil Străinu
- b) *Conul superluminic - legătură între paliere existențiale* - Prof. Ion Tudor
- c) *Locul artei marțiale Aikido în spectrul conștiinței* - Psiholog Razvan -Gheorghe Peristeri
- d) *Psihologia secretului* - Conf.univ.Dr.Ecaterina Hanganu
- e) *Unde este timpul?* - Psiholog Luminița Mavropol

ISSN: 1583-3348